JURNALUL® S.F.

Nr. 38 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

Adrian PREDA

Fredric BROWN

Claude ECKEN

Pierre DJADA

LACROIX

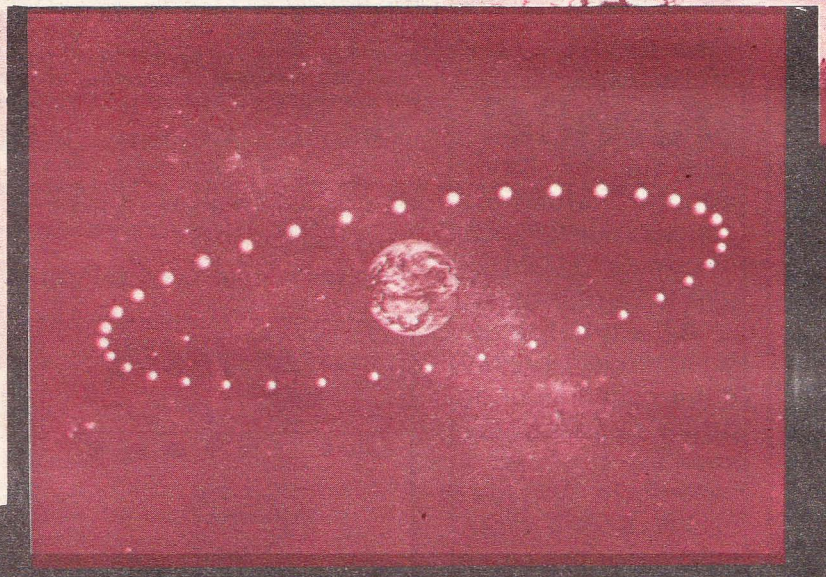

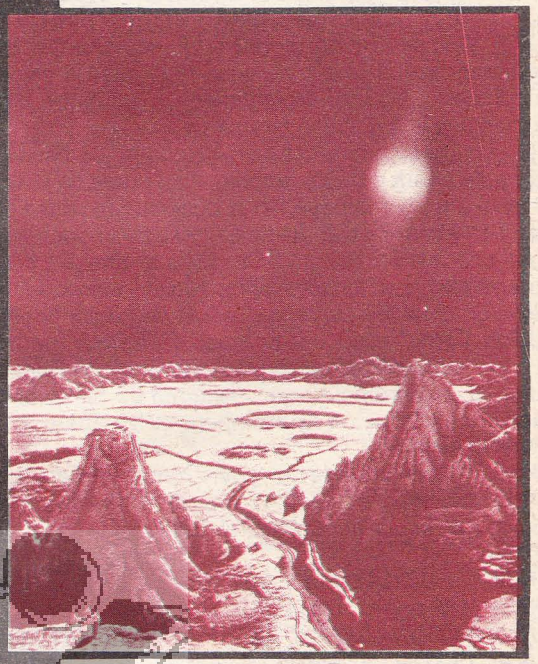

Totul despre OZN-uri

CINENEWS

Premiile DITMAR '93

Călătorie în inima imaginii (II)

Imagine sau drog?

Scopul ultim al imaginilor virtuale, este de a simula un univers perfect în care este posibil să se deplaseze după dorinţă obiectele ce se găsesc în el. Un univers aşa de convingător, încît adjectivul virtual nu-şi mai are rostul. Este ca şi cum am fi Alice în Ţara Minunilor sau în interiorul unui joc video. Un adevărat trip, care duce la controverse şi îi îngrijorează pe mulţi: dacă imaginile virtuale ar înlocui drogurile calsice?

Un cercetător de la universitatea din Michigan remarcă: „Dacă construiţi o lume virtuală, oamenii se vor înghesui să o locuiască". La ora aceasta, tehnologia de vîrf, încă foarte scumpă, este la primii paşi. Sînt necesare mai multe sute de mii de dolari pentru a te echipa corespunzător. O pereche de mănuşi Dataglove şi ochelarii video costă în jur de două mii de dolari. Să nu uităm şi preţul calculatorului şi al unui sistem logic suficient de puternic. Dar, chiar şi în acest stadiu, calitatea lasă de dorit: imaginile sînt granuloase şi apropiate de desenul animat.

Laboratoarele specializate lucrează în disperare pentru a realiza imagini virtuale cu o rezoluţie apropiată de cea transmisă de creierul uman. Calculatoarele sînt capabile să creeze forme grafice, manipulînd pe ecran „poligoane" care corespund unor imagini virtuale disponibile pe secundă. Numărul acestor poligoane permite să se obţină o imagine mai mult sau mai puţin precisă. Anumite sisteme permit azi să se obţină mii de poligoane pe secundă. Allvy RaySmith, un pionier în materie de computer graphics, arată că „realitatea se măsoară la cincizeci de milioane de poligoane pe secundă". Sîntem încă departe de această cifră.

Vor fi imaginile virtuale pentru anii '90 ceea ce drogurile au reprezentat pentru anii '60? Atunci cînd Timoty Leary, gurul generaţiei beat s-a declarat un adept convins al experienţelor cibernetice, multă lume a calificat fără ezitare imaginile virtuale drept „LSD electronic".

„Diferenţa fundamentală - remarca Jaron Lanier (directorul companiei VPL, care a creat Dataglove) - este că imaginile virtuale iau naştere în exteriorul organelor de simţ, fără a trece prin creier. Contrar a ceea ce se întîmplă în cazul drogurilor."

Dar pornografia virtuală? Toţi cercetătorii spaţiului cibernetic se văd mereu întrebaţi asupra acestui subiect. Răspuns: chiar dacă partenerul dvs. se găseşte la kilometri distanţă, este suficient ca el să fie echipat şi calculatorul lui să fie conectat la al dvs. prin fibre optice, pentru ca imaginea sa să apară sub orice formă.

Radu GAVRILESCU

Soluţiile testului SF
(apărut în numărul trecut)

(1) Este vorba de „Forţa duşmană", de John-Antoine Nau, care a obţinut, într-adevăr, Premiul Goncourt în anul 1903.

(2) Povestirea SF cea mai scurtă se intitulează „A Knock at the Door" („Un ciocănit la uşă") şi a fost scrisă de Frederic Brown în 1948. Iată textul ei: „Ultimul om de pe Pămînt se întoarce acasă la el. Şi auzi bătînd în uşă: Cioc, cioc, cioc!"

(3) Ca şi pentru întrebarea a doua, autorul este Fredric Brown.

(4) Autorul este Daniel Drode, laureat al premiului Jules Verne în anul 1960. Iată catrenul:

Comptne en mutation
Angstroms-drames
Flics et tics au kilogramme
Bourrez bourrez ratacranes
Angstroms-drames.

(5) Povestirea la care se face referirea se intitulează „Words of Warning" („Cuvinte de avertizare"). Cuvîntul lăsat ca ambasador este „Vacanţă".

(6) Puteţi alege dintre următoarele invenţii: iluminatul electric, fotocopia, fibrele de sticlă, încălzirea centrală a ţărilor nordice cu ajutorul conductelor de aer aduse de la Ecuator, miniaturizarea cailor, transformaţi astfel în animale de salon.

Ce ştiţi şi ce nu ştiţi despre SF
Dacă aţi obţinut:

1) între 0 şi 2 puncte: ştiţi, într-adevăr, foarte puţine lucruri şi cînd veţi zări în vitrina unei librării o carte intitulată „20 mii de leghe sub mări" veţi crede că este vorba de o culegere de statistici provenind de la Asociaţia Vînătorilor şi Pescarilor Sportivi.

2) între 3 şi 5 puncte: cunoştinţele dv. sînt încă departe de a fi complete. Dacă vi se va vorbi vreodată despre Misunea Apollo XXV, veţi susţine că programul american cu acelaşi nume s-a oprit în 1972, după zborul lui Apollo XVII.

3) între 6 şi 8 puncte: aţi atins stadiul asocierilor active. Dacă veţi vedea pe cineva citind în tren „Omul invizibil", vă veţi uita cu teamă la toţi călătorii mai mult sau mai puţin bandajaţi şi cu ochelari cu lentile fumurii.

4) între 9 şi 11 puncte: sînteţi în posesia unor cunoştiţe foarte solide. Unuia care vă va întreba: „De unde vii de eşti aşa de bronzat?" îi veţi explica: „De nicăieri. M-am molipsit şi eu de boala lui Hood!" „Aha. Şi la cine te tratezi?" „Ce întrebare! La Profesorul Barnard, desigur!"

5) între 12 şi 14 puncte: Bravo! Ştiţi absolut totul în materie de SF. Şi dacă veţi fi întrebat: „Cine a fost virusul Petru Groza?", răspunsul dv. va fi fără îndoială: „Ultima oaie de pe Pămînt. Îi aparţinea lui Rick Deckard şi a murit de teteanos. De atunci vînătorul de androizi cumpără oi electrice!..."

Traducerea şi adaptarea de Petru IMANDI

INVAZIE BD

Sub egida editurii „Arta Grafică" au apărut primele două titluri dintr-o serie consacrată albumelor de bandă desenată, articol deficitar pînă acum pentru fanii genului."Vinovatul" este mereu surprinzătorul Ion Hobana care semnează şi textul versiunii româneşti a celor două albume ale lui **Roberto Bonadimani** , unul dintre străluciţii reprezentanţi ai genului în ţara sa .

Deşi alăturarea numelui lui Ion Hobana de banda desenată poate părea insolită , trebuie să spunem că în urmă cu mai mulţi ani , numeroase benzi desenate (science fiction , evident !) şi-au datorat scenariul condeiului domniei-sale ; să mai adăugăm şi faptul că în 1980 , la Stresa (Italia) , la cel de-al cincilea Congres European de science-fiction la care volumul lui **Ion Hobana „20.000 de pagini în căutarea lui Jules Verne"** a cucerit premiul „EUROPA" pentru cea mai bună lucrare în domeniu , italianul Roberto Bonadimani obţinea acelaşi premiu pentru albumul de benzi desenate „Trandafirul galactic", o space-opera ce va apare în curînd la aceeaşi editură .

Merită subliniat aspectul grafic demn de cele mai exigente norme occidentale în care se prezintă albumele.Sper să fie de bun augur pentru viitorul "nobilei arte " a BD-ului în România.

Roberto BONADIMANI-ANYHIA ; Ed. Arta Grafică ; 1800 lei ; 166 pagini ; format A3 ; alb-negru

Roberto BONADIMANI - STAPINII VISELOR ; Ed. Arta Grafică ; 1500 lei ; 92 pagini ; format A3 ; alb-negru

Ionuţ BĂNUŢĂ

Atenţie!

- Revista „Salut" anunţă prelungirea concursului SF „100 de cuvinte" (50000 lei) pînă la 25 septembrie.
- Clubul Quo Vadis anunţă prelungirea concursului de proză pentru tinerii scriitori pînă la 1 octombrie. Vă reamintim că vor fi decernate patru premii de 100.000 lei şi un premiu de 150.000 lei.
- „Jurnalul SF este înscris în catalogul presei interne la poziţia 2128. Abonamente se pot contracta prin toate O.P. din ţară, prin filialele RODIPET S.A. Preţul unui abonament este de 400 lei.

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURĂ ŞI ARTĂ

Colectivul de redacţie:

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*, Număr realizat de: Ionuţ BĂNUŢĂ, George CEAUŞU, Mara POPA, Dan POPESCU, Florin Leodor DĂNILĂ *(Redactori)*

Adresa redacţiei:

Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti tel. fax . 3.12.71.35;

PREMIUL I ATLANTYKRON '93. PREMIUL NEMIRA

IOSIF ADRIAN PREDA IOSIF

Privesc frînghia şi trupul mic cade, bufneşte înfiorător, o strîng în braţe, rămînem culcaţi amîndoi, plouă peste noi, plouă. Încet, foarte încet, răpăitul devine mai slab, zgomotul se îndepărtează, se îndepărtează, este departe acum, departe, departe... Caut, apare ca o sclipire... lumină... lumină... s-a născut undeva... ea vine spre mine sau eu spre ea?... şi plonjez brusc acolo, acolo unde nu există nici spaţiu, nici timp, în curcubeul tubular. Uuummmaaa...

„Acestea sînt date obiective şi se referă la mişcarea de masă a clasei muncitoare din Rusia în următoarea perioadă, dovedind definitiv prin experienţa muncitorilor conştienţi, justeţea liniei partidului nostru... "

Lumina de la ecranul video al Scînteii sclipeşte stins în aripile lui James. James se ambiţionează să-mi bage trompa în ureche, aşa că-l iau de pe umăr şi-i dau drumul să zboare. V.I. Lenin „Opere", col 20. Fîlfîie din tabla inox şi se aşează pe celălalt umăr, continuîndu-şi activitatea de cercetare. Lipesc ultimul afiş şi mă retrag doi paşi. „Tot înainte spre comunism!", rostesc cei trei tineri cu priviri hotărîte, îndreptate asimptotic undeva spre grămada de moloz din spatele meu.

Tovarăşi coboriţi din jeep-ul vopsit în culori de camuflaj se uită şi ei atenţi. Controalele deveniseră mai dese de cînd cu acel afiş pus de duşmanii de clasă, care înfăţişa o colhoznică secerînd şi avînd deasupra scris: „Cu secera în căutarea ciocanului". Pînă ca patrulele să-şi dea seama că este încă o lovitruă a imperialismului care nu doarme, lozinca devenise celebră.

– Bravo, tovarăşe pionier! mă felicită unul dintre ei, mutîndu-şi Kalaşnicovul pe celălalt umăr. Îl ştiu, ţine un bordel la două străzi de vila mea.

Mă-ntorc şi-l salut voios cu mîna la tîmplă, în timp ce la sapte am pumnul stîng strîns. Fără degetul mijlociu. Îmi adun apoi lucrurile şi-l fluier pe James care studiază cu interes un şobolan mort. Facem cîţiva paşi şi atunci ţiuitul îmi străpunge creierul, urechile-mi fluieră, încep să urlu pentru că ştiu ce va urma, pentru că ţiuitul nu m-a înşelat niciodată. „Vino aici!" strig. James e speriat, zig-zaghează nedumerit prin aer, îl apuc şi plonjăm amîndoi într-o baltă verzuie, scursă din nişte tomberoane. Tovarăşii rămaşi în spatele meu se uită miraţi din maşină şi şoferul nu mai apucă să răsucească cheia în contact pentru că brusc începe infernul. 14,5 - urile tună rotund făcînd prăpăd. bucăţi mari de tencuială împroşcate, cei trei ţopăie sacadat şi sînt deja sită cînd o incendiară ridică de sub puntea faţă maşina, răsucind-o în aer şi pulverizînd-o. „Îngerii întunericului" apar de jur împrejurul incendiului, încet pe motoarele de mare putere – adevărate uzine mergătoare, dotate şi cu cîte două 12,7. Redutabile. Ca şi ei. Pielea le este jupuită pe spate în simbolul lor: cercul şi steaua-n cinci colţuri răsturnată. Sînt toţi tineri şi ştiu că nu mai au scăpare dacă pică în mîinile patrulelor comuniste. Dar tocmai asta le place.

Rîd în timp ce-mi rup afişele şi încearcă să stingă focul de pe cadavre cu lichidul la purtător, n-am nici un chef să mă vadă, îl scot de sub mine pe James care începuse să dea semne de nervozitate şi ne furişăm tîrîş pînă la primul gang, acolo mă ridic şi fug nebuneşte pînă ies pe altă stradă, mai alerg pînă simt că nu mai pot şi mă las gîfîind pe o bordură.

– Ai văzut? Ne-au rupt afişele! James nu pare impresionat, dar îşi mişcă trompa, parcă întrebător. Rîd. Da, am luat deja banii! Şi oricum, nu cu noi aveau „îngerii" ce aveau... Hopa-sus, mergem acasă!

Ne ridicăm tocmai cînd, din magazinul aflat în spate, apare un vînzător cu un ciomag în mînă. Magazin de dulciuri. Mă-ntorc spre el şi brusc realizez că tare ar dori să ofere nişte chestii delicioase pocitaniei chelboase, pitice şi cocoşate pe care o văd reflectată în vitrină. Ne aduce o pungă mare, îi mulţumesc şi plecăm, lăsîndu-l să se întrebe de ce dracu a făcut asta.

Acasă ajung tîrziu. Uma doarme ca un îngeraş şi, în timp ce o învelesc cu paltonul, mă întreabă ce culoare au chiloţeii lui James. Zîmbesc, îl bag pe James în cutia lui fără să-i scot chiloţeii pentru simplul motiv că nu are, pun lîngă Uma punga şi, înainte să trag la loc cartonul peste noi, scot poza ta, mămico şi îţi mîngîi din nou părul şi ochii şi-ţi zic: „Noapte bună, te iubesc!".

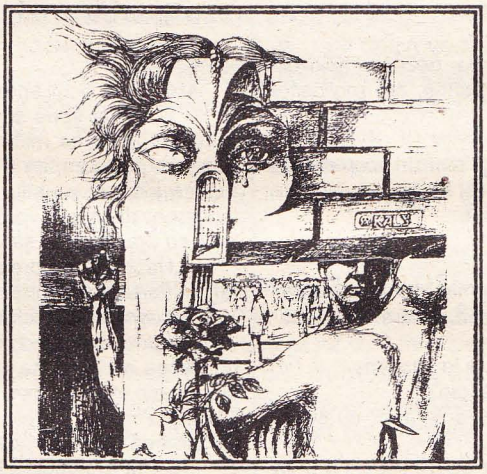

Mihai Ciochia

România

Denumirea oficială: Confederaţia Comunistă România.

Situarea: în SE-ul Europei, în cursul inferior al Dunării, între 43° 37'07" – 48°15'06" lat. N şi 20° 15'44" - 29° 41'24" long E.

Limite: Ucraina (1770,8 km), Marea Neagră (245 km), Turcia (687,2 km), Serbia (449,9 km).

Suprafaţa: 237.500 km pătraţi

Populaţia: 16.142.000 loc (densitate 68 loc/km pătrat).

Limba oficială: româna.

Capitala: Bucureşti (828.500 loc, 604 km pătraţi), capitala României din 1862, prima atestare documentară din 20.09.1459.

Diviziuni administrative: 45 de state (...)

Moneda: 1 leu - 100 bani.

Condiţii naturale: (...)

Istoric: (...) la 19.06.2012, provinciile din sudul Ucrainei, cu sprijinul României şi Moldovei îşi proclamă independenţa. Intervenţia militară a Ucrainei declanşează reacţia diplomatică a României şi ruperea relaţiilor bilaterale, concomitent cu „Declaraţia de independenţă a tuturor statelor româneşti" adoptată de Parlament la 28.10.2012. Cu toate încercările de aplanare a conflictului din partea organismelor internaţionale, la 01.01.2013, Ucraina declară război României (...) După o serie de succese iniţiale, armată română este silită să se retragă spre sud, frontul stabilizîndu-se în vara lui 2013 pe linia Carpaţilor, pe cursul Siretului şi pe limita nordică a Deltei Dunării. Timp de aproape doi ani, războiul continuă cu eforturi epuizante din partea ambelor state (...) La 06.05.2015, Ucraina atacă nuclear sudul României, principalele ţinte fiind oraşele mari, acţiune urmată de spargerea frontului pe la Brăila şi ocuparea teritoriilor sudice şi vestice. Această decizie, de a ataca nuclear un stat vecin, generează un viu protest din partea celorlalte state. La 08.05.2015, Consiliul de Securitate adoptă Rezoluţia nr. 1227, cunoscută mai apoi sub denumirea de „embargoul de 6 zile" (vezi Ucraina) (...) La 18.05.2015 se semnează Tratatul de pace de la Kiev, între Ucraina şi Confederaţia Comunistă România, în care guvernul nou instalat se obligă să plătească despăgubiri de război în valoare de 6 miliarde dolari - aur (...)"

(Petit Larousse – „Statele Lumii", pag. 614-618)

« – Salut!

Eram la ultimul etaj al unui bloc părăsit şi mă uitam la luminile Bucureştiului în noapte, căldura oraşului flutura plăcut în sus, stelele clipăiau vesele, întunericul estompa imaginea dezolantă din timpul zilei şi eu stăteam cu picioarele atîrnate în gol şi doar priveam şi era bine.

Glasul răsunase atît de clar, încît era să cad de pe margine. M-am încleştat bine de un rest de balustradă, în timp ce spaima îmi pulsa încă în degetele de la picioare şi m-am uitat în jur. Nimeni.

– Ăăă... salut! am mormăit nesigur.

– Îmi pare rău că te-am speriat. Ce faci acolo?

Vocea era plăcută, caldă, te ungea parcă pe interiorul cutiei

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT
Director tehnic:
Eustatiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Antonela IVAN
Corectură:
Cristina CURDUMAN- ANGHEL
Montaj offset:
Mariana SEBE,
Daniel STĂNICĂ
„Jurnalul SF este înscris în catalogul presei interne la poziţia 2128. Abonamente se pot contracta prin toate O.P. din ţară, prin filialele RODIPET S.A.
Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

craniene şi nu era voce. M-am uitat bine-n jur şi-am dat din umeri. Curioşii mor de obicei repede.

– Mă odihnesc şi mă uit la stele...

Rîsul a sunat rotund, încîntat, s-a rostogolit de la un timpan la celălalt, iar vocea a exclamat veselă:

– Ce frumos! Mă laşi şi pe mine să mă uit la stele?

Nu erau stelele mele şi oricum nu vedeam nici un inconvenient în asta.

– Bine, atunci dă-te mai încolo să-ncap şi eu.

A apărut brusc în stînga mea, un ceva mititel cu un păr blond, lung şi buclat. N-am făcut o şcoală de bune maniere, dar citisem cum se poartă un adevărat getleman, aşa că mi-am dres glasul să mă prezint:

– Hm... hm... Domnişoară, îmi faceţi o mare onoare şi o imensă plăcere să priviţi stelele împreună cu mine! Acum permiteţi-mi să mă prezint...

Am renunţat la plecăciunea de rigoare pentru că riscam să cad de pe bloc.

– ... al dumneavoastră, sclav umil pe vecie, Iosif!

Era adaptat de mine, dar citatul îmi ieşise aproape perfect. Am fluturat pălăria cu panaş prin aer şi m-am aplecat înspre ea să-i sărut mîna. Puţin cam dificil, pentru că avea palmele crescute direct din umeri.

– Iosif, Iosif! Iosssifff! a rîs puţin. Are gust de sifon!

– De sssifffon! am corectat-o eu.

Părea să aibă rezerve interminabile de rîs în ea, pocnea rapid din degete, probabil pentru că nu putea să bată din palme, era molipsitor rîsul ăsta, gîlgîia şi te făcea să zîmbeşti larg.

– Pe tine cum te cheamă?

– Să ştii că-mi place numele tău! flutură ea şi avu un moment de ezitare. Ai ceva împotrivă să mă cheme şi pe mine tot Iosif?

– Nu, am dat din umeri, dar ăsta e nume de băiat.

– Oh! a exclamat dezamăgită.

– Cum te strigă părinţii, colegii, prietenii tăi?

– Pe mine nu mă strigă nimeni, niciodată... Numai îngrijitoarele îmi spun din cînd în cînd: „Riaeai a dracu de legumă!" Ah, asta e! Şi tropotitul a pornit iar vesel. Mă cheamă Leguma!

Am înţeles şi mi-au venit în minte imagini pe care le uitasem:

– Stai în... orfelinatul P.C.R.-ului? Ăla de lîngă sediu?

Un loc mare şi cu gratii la ferestre, cu duhoare şi igrasie, cu sîrmă ghimpată pe gard?

– Nu ştiu, a dat ea simplu din umeri. E însă un loc plicticos, nu prea am cu cine să vorbesc decît cu Dănuţ, dar el e un mîncău şi jumătate, toată ziua îşi face bomboane şi moflăie. Eu le vorbesc şi celorlalţi, dar unii nu mă aud, iar cei care mă aud se sperie, aşa că am renunţat, da-mi place să vorbesc cu cîinii, ei mă aud şi mă joc cu ei, alergăm împreună, la prînz cîntăm: „Copilărie fericită/ Prin grija partidului iubit/ Turututu...", cînt şi eu cu ei, ştii, am o floare a mea, l-am rugat pe Dănuţ să-mi dea nişte zahăr, cică zahărul face bine la flori, am încercat să vorbesc cu îngrijitoarele, dar sînt tari ca zidurile şi ei nu mă aud.

– Cine? am întrebat năucit de valanşa de amănunte.

– Copiii, cînd cîntăm. Ştii, ei dau din fundul gîtului, ca tine, eu nu pot să fac aşa, dar cînt şi eu cu ei, nu mă aude nimeni, decît Dănuţ. Nu ne uităm la stele?

Uitasem complet de bietele mele stele.

– Leguma. E un nume... frumos. Eram al naibii de neconvingător, aşa că am adăugat repede: Dar cam lung. O să-ţi zic Uma, bine?

– Uma? a urmat iarăşi rîsul acela şi cascada de pocnituri. Uma, Uma, Uma... Să vezi ce-o să-i placă lui Grivei, o să dea din coadă, o să se bucure, Grivei nu e cîine, e cal, am vrut să-i dau ovăz, dar Dănuţ mi-a dat doar zahăr, da-i place şi zahărul. Grivei ne aduce masa, lui Dănuţ n-o să-i placă Uma, ceacă! lui Dănuţ nu-i plac decît bomboanele şi...

Stăteam pe marginea blocului. Uma îmi turuia rotund-rotund în cap, nimeni nu-mi vorbise atît pînă atunci, era bine să ai un prieten cu care să priveşti stelele, după un timp Uma a tăcut, m-a întrebat unde stau stelele, i-am spus că de obicei pe sus şi în noaptea Bucureştiului ne-am uitat la ele şi eu şi Uma, ne-am uitat mult timp, deşi observasem de la început că fruntea ei se termina la baza nasului.»

„Situaţia în România (perioada 01.01.2016 - 01.01.2017) (...):
– natalitatea 20,4 $^{0}/_{00}$
– mortalitatea 102,8$^{0}/_{00}$
– mortalitatea infantilă 15,6$^{0}/_{00}$
– malformaţii congenitale nou născuţi 76,3 $^{0}/_{00}$ (...)"
(Raport OMS - pag. 362... 364)

« – Bleah!

Am ridicat ochii spre ea şi am dat din umeri.

– Tu mi-ai spus să-ţi citesc... Mă rugase să-i citesc cu voce tare, n-aveam acum la mine decît o carte, era şi aia veche şi puţin arsă, o găsisem pe drum, aş fi putut să jur că n-o să-i placă. Uma era obosită, fusese plecată nu ştiu unde, „să vorbesc cu nişte copii", zicea „copii" indiferent dacă era vorba de membrii unui azil de bătrîni sau de vrăbii, însă eu eram curios să văd ce este mai departe, aşa că am continuat:

– „Rabotarea reprezintă procedeul de prelucrare prin aşchiere rezultat din combinarea unei mişcări principale, rectilinie - alternativă..."

– Bleah! m-a întrerupt ea din nou.

Am privit-o şi am zîmbit. Era ultrasimpatică, devenisem prieteni buni, nu trecea o zi fără ca Uma să apară lîngă mine, acum stătea sub unul din afişele imense care împînziseră oraşul. „150 de ani de la naşterea Tătucului" urlau literele roşii şi mustaţa gruzină îmbrăcată în uniformă îmi zîmbea de acolo bonom.

– E pur şi simplu dezgustător! Spune mai bine „jupuire" să fie mai sugestiv. Aşchiere! a pufnit. S-a ridicat lin şi a plutit spre o caroserie abandonată într-o rînă, înecată în praf şi rugină.

– Ai simţit vreodată o bucată de metal prelucrat? Ştii ce face? Plînge! A fost tăiată, îndoită, arsă, lovită, numai ca să stea într-o poziţie stupidă!

A atins caroseria şi s-a retras brusc de parcă frigea.

– Plînge! a întărit ea.

– Trebuie să servească unui anumit scop... Asta-i tehnologia... Vorbisem încet, mă simţeam puţin vinovat, de parcă eu aş fi conceput caroseria aceea care stătea în poziţia ei stupidă, zăcînd într-o parte, ca o femeie de serviciu de care nimeni nu mai are nevoie. Acesta este scopul ei, e făcută să ajute pe om...

Cinenews

New Line pregăteşte producţia pentru filmul **Central Park**, după un scenariu semnat de Zak Penn şi Adam Leff (care au semnat şi **The Last Action Hero**). Personajul principal este un şobolan mutant, care atacă şi ucide trecători nevinovaţi prin vestitul parc.

☆

Michael Jacobs, necunoscut pe la noi, precum şi serialul său TV, **Dinosaurs**, a realizat de curînd o comedie intitulată **First Family**, în care avem de-a face cu o familie cu părinţi „neanderthal", copii „cromagnon" şi bunici urangutani...

☆

În umbra lui **Jurassic Park**, a apărut **Junior the Dinosaur**, regizat de Kim Bass. Cîţiva copii descoperă într-o peşteră din Connecticut un pui de dinozaur foarte simpatic. Adus la suprafaţă, micuţul saurian vizitează un supermagazin unde este entuziasmat de jocurile electronice... Bineînţeles, apare „Magna-Corp", o puternică companie interesată de micul dinozaur pe care ar dori să-l transporte într-un laborator şi să-l supună unor experienţe mai mult decît oribile. Copiii şi dinozaurul junior au şi ei un cuvînt de spus în această problemă.

☆

Cyborg Cop este aproape gata. Producătorul său, Nu Image a anunţat deja o continuare a acestuia, regizat de Sam Firstenberg. Personajul principal, Jack Henderson (David Bradley) are de-a face, de data aceasta, cu un adversar bionic şi mai puternic, capabil de a se regenera prin propriile mijloace. Primul **Cyborg Cop** va ieşi pe video la începutul lui octombrie.

☆

Amblin, casa de producţie a lui Steven Spielberg, a cumpărat drepturile de autor ale romanului **Doll's Eye**, care încă nu a apărut în librării. Foarte puţine informaţii au putut trece de filtrul de protecţie din jurul misterioasei achiziţii. Se şopteşte că ar fi

– Să-l ajute pe om... Omul trebuie să se ajute singur! mi-a tăiat-o scurt Uma. Toate monstruozităţile pe care le-a creat, chinuind totul în jur, nu sînt decît propriile cîrje. Doar experimente, doar cazuri particulare, dar sînt cîrjele lui, nu? Le pupă, le lustruieşte, este mîndru de ele, se gîndeşte cum să le facă mai elegante, mai comode, cum să aibă erori cît mai mici, cum să fie mai ieftine şi tot aşa... Cînd ar fi mult mai simplu să le arunce şi să meargă pe propriile picioare.

– Da, dar pînă acum aşa s-a făcut... Gîndeşte-te la un invalid! Nu-i poţi cere unui invalid să-şi arunce pur şi simplu cîrjele. Poate el nu mai are puterea să-şi folosească picioarele şi atunci, pentru ca să se deplaseze totuşi, sînt bune şi cîrjele.

Începuse să se însereze sîngeriu, semiîntunericul se amesteca cu lumina roşie venită de la imensa stea de deasupra Intercontinentalului, iar faţa Umei se ascuţise, căpătase contururi mai tăioase.

– Problema nu este că nu-şi mai poate folosi picioarele, problema este că nici măcar nu ştie că ar putea exista picioare. Cum dă de o situaţie nouă, cum se încleştează de iubitele lui cîrje... S-ar putea întîmpla însă, ca încleştîndu-ne de cîrje, să nu mai rezolvăm nimic, să pară altceva, altceva cu totul special, care să ne depăşească nu numai puterea de rezolvare, ci şi puterea de înţelegere. Pînă acum, ce-am făcut? Vrem să zburăm? Facem maşini! Vrem să mergem repede? Facem maşini! Vrem să obţinem energie? Facem maşini! Vrem să facem maşini? Păi întîi să facem maşinile constructoare de maşini!... Copiii se nasc cu cîrje cu tot şi dacă unul la mie îşi dă seama că se pot folosi picioarele, atunci este catalogat ca anormal, se pune eticheta: „parapsihologie" şi brusc asta nu mai interesează pe nimeni!

Uma se ambalase, începuse să plutească încet-încet în sus, ca un balon roz, semăna exact cu un balon, neapărat roz, de ce roz nu ştiam şi mă gîndeam că dacă o muşc de nas, o să scîrţîie.

– Creierul, asta e cea mai minunată maşină şi nu are nevoie de proptele! Trebuie să-l lăsăm să funcţioneze liber. Liber! Am vrea să vizităm galaxii, dar costă, iar viteza luminii este de 300.000 de kilometri pe secundă, of, of! ne-ar lua o viaţă, nu mai bine să ne holbăm la cer? Doar ne-am tîrît cu cîrjele pînă pe Lună, nu? Ce-ar mai putea fi diferit în alte părţi? Şi oricum, dacă apare ceva nou, vedem noi ce facem. Am vrea să vedem adîncul Pămîntului, dar cele mai adînci foraje de-abia au zgîriat scoarţa, of, of! de-am putea să facem unelte mai bune! Am vrea să pătrundem în interiorul atomului, dar ne trebuie ciclotroane mai mari, of, of! de-am putea să construim unul cît tot Pămîntul... Toate astea nu sînt decît cîrjele din creier şi nimeni nu realizează că ele ne pot ajuta să urcăm un munte, dar nu vor fi niciodată în stare să ne ajute să zburăm...

– Şi-atunci?

– Şi-atunci?! balonul roz aproape sări în sus. Nu trebuie decît să înţelegem! Atîta tot, să înţelegem! Totul este în noi şi în ceea ce ne înconjoară. Există ceva, o putere, o forţă, este peste tot, însă zace latentă. Este suficient ca noi să ne dorim ceva şi ea ne va răspunde. Vrem energie? Energia va ţîşni efectiv acolo unde vom avea nevoie de ea, fără a fi nevoie de combustibil. Vrem imposibilul? Nu există decît cuvîntul „imposibil", restul e limitare. Perpetuum mobile? Nu se poate! Principiul I şi al II-lea! Nu încercaţi degeaba, că nu se poate! Trebuie să înţelegem că astea nu sînt decît particularizări şi nimic mai mult. Nu se poate, dar în anumite condiţii. Trebuie să ştii să vrei un perpetuum mobile, să-ţi dai seama că această putere există, să o înţelegeţi. „Neînţeleasă pentru că este inactivă, dar inactivă pentru că este neînţeleasă". Uma tăcu o clipă. Vrem să ne mişcăm mai repede? Vrem să zburăm?

Dispăru pentru o fracţiune de secundă de lîngă mine şi reapăru cu o floare mititică.

– Gîndul nu are viteză. Am luat floarea, miroasea vag, mirosea a viaţă, a fragilitate, a Uma. Nu ştiu de unde o luase, fusese o iarnă blîndă, dar oricum era prea frig pentru floarea aceea.

– Ce vrei tu înseamnă însă schimbare... Înseamnă să schimbăm cursul istoriei, să ne întoarcem pe drumul pe care am venit, să ajungem acolo, la intersecţie, acolo unde poate am luat-o greşit şi să apucăm pe un alt drum, care drum poate fi şi el greşit... şi tot aşa, o infinitate de încercări. Nu-i cam mult? am întrebat-o, mă jucam cu floarea ei, care mirosea a tristeţe cînd mi-a răspuns:

– Da, înseamnă schimbare... O schimbare de fond, ceea ce este cel mai greu. Înseamnă să schimbi mentalităţi, structuri, oameni. Nu trebuie să ne întoarcem pe drumul pe care am venit, trebuie să dărîmăm zidurile care ne separă de celelalte drumuri. Avem acum, faţă de intersecţie, faţă de începuturi, avantajul că am crescut pe drum. Tehnologia creată este şi ea bună, dar trebuie să ne ajute să percepem zidurile, să le spargem, nu să ne fie ochelari de cal.

– Deci cîrjele invalidului să fie folosite la dărîmat ziduri? Uma a aprobat tăcută. Dar dacă invalidul nu vrea asta, dacă ştie că zidurile sînt tari şi se gîndeşte că nu merită efortul? De ce să nu meargă pe drumul lui?

– Pentru că s-ar putea ca undeva să fie o fundătură, iar acolo cîrjele nu-i vor mai fi de nici un folos. Cu cît înaintează, cu atît zidurile devin mai groase. Va trebui să se întoarcă şi asta îi va cere un efort epuizant, pentru că drumul va fi atunci foarte lung. Şi s-ar putea ca efortul să-l doboare pe drumul de întoarcere...

– Stii, există un proverb: „Degeaba înveţi un cal bătrîn să meargă în buiestru", sau cam aşa ceva. „Poate" nu este un cuvînt care să-l facă pe invalidul nostru să-şi dărîme zidurile, „poate" e ceva atît de îndepărtat, încît nimeni nu-l bagă în seamă. Iar posibilitatea fundăturii este atît de improbabilă şi de abstractă, încît nimeni nu dă doi bani pe ea. Asta este!

– E o posibilitate, nu o ameninţare. Dar orice posibilitate are şi un grad de îndeplinire... Da, ai dreptate! a dat Uma din cap, invalidul nostru este un „cal bătrîn". Trebuie ca mînjii să înveţe să meargă în buiestru şi nu e vorba de vîrsta biologică, e vorba de oamenii care au acel „ceva", acel „ceva" care să le permită să-şi dea seama că mai există şi alte drumuri. Trebuie să ne strîngem cu toţii, nu fizic, ci altfel, să zicem „spiritual", să schimbăm informaţii, să învăţăm să fim prieteni între noi, să vedem cum putem schimba totul. Să facem o şcoală, o şcoală pentru toţi!

– O şcoală??? am exclamat eu, cuvîntul îmi provoaca automat o senzaţie de vomă.

– Da. O şcoală! O şcoală adevărată, în care oricine să vină cu plăcere, o şcoală cu profesori adevăraţi, o şcoală care să facă mult mai mult decît să pompeze cunoştinţe. Să formeze Oameni.

A tăcut puţin, se lăsase noaptea, se lăsase şi frigul, în aer era un zgomot difuz, de maşini grăbite, de brazi, de globuri, de Crăciun, de fulgi inexistenţi de zăpadă.

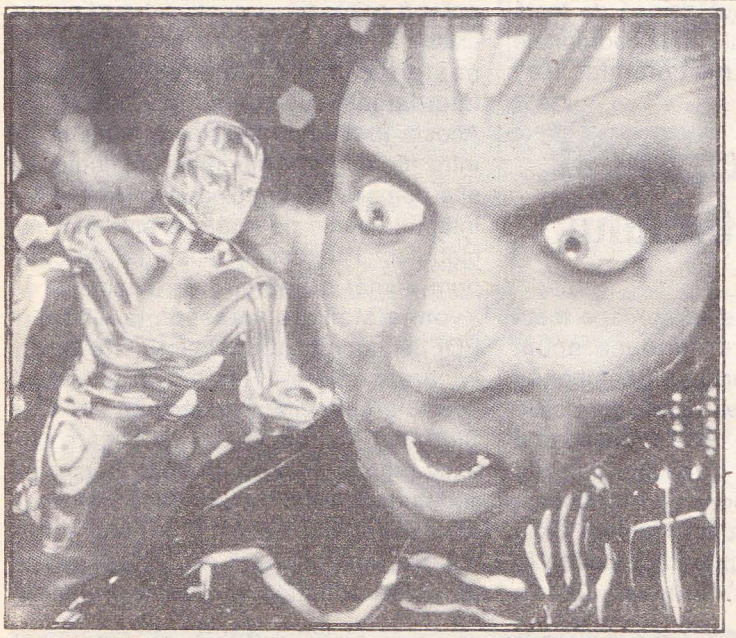

vorba despre un poliţist, un ucigaş şi un medium; ceva á la **Liniştea mieilor.**

☆

Carolco a anunţat că scenariştii Ron Shusett şi Gary Goldman lucrează la **Total Recall 2**. După lungi discuţii cu moştenitorii lui Philip K. Dick, casa de filme sus menţionată a obţinut drepturile de autor pentru o nuvelă de 25 de pagini, Minority Report. La nivel de comentarii, nici un fel de surpriză: Schwarzeneger aşteaptă să vadă scenariul pentru a confirma sau nu acceptul său. De asemenea, nici Paul Verhoeven, regizorul primei părţi, nu este o prezenţă sigură.

☆

Tony Randell, care a cunoscut un oarecare succes cu **Tikes**, o poveste cu şi despre mutanţi, şi-a îndreptat atenţia spre liliecii vampiri, realizînd **Bats**. Efectele speciale sînt realizate de Doug Beswick, care este şi coproducător al filmului.

☆

Producătorul Peter Jobin nu este deloc modest cînd face promisiuni. Acum 15 ani anunţa că are în intenţii de a realiza o adaptare după banda desenată **Vampirella**. Apoi **Frankenstein the Resurrection**, în care monstrul, după un sejur de 200 ani în ghetţurile arctice, face o vizită la Los Angeles. Nemulţumit şi de acest proiect, Peter Jobin pregăteşte în această perioadă **Golem**. Este vorba despre celebrul personaj biblic, acţiunea derulîndu-se însă în timpul celui de-al doilea război mondial, într-un mic sat din Polonia. Aici, naziştii au de-a face cu furia unui uriaş de argilă construit de un rabin..

– Vezi tu, noi am avut norocul să ne naştem aşa, a adăugat Uma, eu mă jucam cu floarea, mi-a căzut din mînă, m-am concentrat, am ridicat-o şi am rînjit sarcastic.

– Întotdeauna cînd mă uit într-o oglindă îmi dau seama ce noroc am avut!

– E vorba de ceea ce fiecare ascunde sub haină... mi-a părut puţin rău, gafasem ca tîmpitul, dar Uma era indiferentă, repet, am avut norocul să ne naştem altfel, cu picioare. De la noi trebuie să pornească schimbarea şi nu de la noi doi, ci de la cei asemenea nouă. Dacă vom învăţa unii de la alţii, poate la sfîrşit generaţia noastră va fi diferită, poate îi vom convinge şi pe ceilalţi că stelele nu sînt doar nişte licăriri pe cer, că pămîntul nu e doar ceva pe care mergem, că unele lucruri sînt mult mai deosebite decît par la prima vedere. Dar pentru asta avem nevoie unii de alţii, avem nevoie să fim împreună cu cei asemenea nouă...

– Cred că te-ai entuziasmat prea repede. N-a zis nimic, asculta doar. Bine, fie! Ne strîngem împreună, perfect! Dar ca o ceată de copii să schimbe sistemul, să modifice toată structură, fie chiar şi paşnic, învăţîndu-i pe alţii, să introducă ceva nou în mamutul ăsta care geme de bătrîneţe, scuză-mă, dar asta e o nebunie! Stelele nu sînt stele, pămîntul nu e pămînt... Păi ia un om de pe stradă şi spune-i, de exemplu, că..., m-am încurcat un pic apoi am văzut iar caroseria... că fierul nu e fier! şi vor fi două posibilităţi: sau asta nu-l va interesa absolut deloc, pentru el fiind tot aia dacă fierul e fier sau e cupru, sau va avea părerea foarte clar fixată şi te va lua drept nebun. Pentru el, fierul este fier şi basta! Cum poţi să demonsrezi că n-are dreptate?

Uma a dispărut brusc, am crezut că s-a supărat, dar a apărut repede, adusese nişte tablă inox, o bucată de fier-beton şi nişte şpan, n-am zis nimic, am privit-o doar, s-a ghemuit, am mîngîiat metalul, l-a înmuiat, metalul curgea, se ondula, se mula pe mîinile ei, eu priveam fascinat, nu puteam să-mi dezlipesc privirile de acolo, era ceva hipnotic. Uma a terminat, a plutit spre mine şi m-a sărutat pe obraz:

– La mulţi ani!

Ah, da, 21 decembrie! Ziua mea. Mi-am privit darul, dădea mirat din trompă, îl cred că era mirat, vedea pentru prima oară oraşul, era rece, dar mişca uşor încercînd să zboare, mă uitam cînd la el, cînd la Uma. Uma îmi zîmbea şi atunci am zîmbit şi eu, era un dar minunat.

Uma a vrut să-i pună numele tot Iosif, dar i-am spus că Iosif Vissarionovici şi cu mine sîntem suficienţi. Aşa ca l-am botezat James».

«A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi, nu s-ar povesti, într-o ţară departe, tare departe de aici, peste şapte mări şi şapte ţări, demult, pe cînd puricele dansa împreună cu elefantul, pe cînd mieii se jucau cu lupii, pe cînd oile fugăreau leii de era vai de pielea lor, trăiau în acea ţară o regină şi un rege. Aveau tot ce-şi doreau, trăiau în castele minunate, dormeau pe perne de puf şi mîncau cele mai alese mîncăruri, dar cu toate astea erau nefericiţi pentru că nu puteau avea copii. Regele dăduse sfoară-n ţară şi cei mai mari vraci şi doftori veniră la palat, dar nu făcură decît să-şi clatine îndelung bărbile şi plecară cum au venit.

Într-o noapte, la poarta castelului au răsunat puternic nişte bătăi. Cînd gărzile au deschis, o cerşetoare hidoasă a cerut să fie dusă la rege. Regele a primit-o în marea sală a palatului şi acolo cerşetoarea i-a propus un schimb: regina avea să rămînă însărcinată dacă toate cărţile cu poveşti aveau să fie arse, dacă ar fi fost interzis rîsul pe tot cuprinsul regatului şi dacă nimeni, niciodată, nu avea să mai viseze. „Dar cum să fac asta?" a întrebat nedumerit regele. „Mă ocup eu... " a rînjit cerşetoarea. „Maiestatea voastră trebuie numai să fie de acord... " Regele îşi dorea mai mult decît orice pe lume un moştenitor, aşa că i-a spus: „Dacă regina rămîne grea, ai cuvîntul meu că cererile îţi vor fi îndeplinite... " Un rîs demonic a răsunat atunci în tot castelul şi toate făcliile s-au stins. Cînd oştenii le-au aprins la loc, cerşetoarea dispăruse şi nimeni n-a băgat de seamă şarpele care se strecura afară din sala tronului.

La puţin timp după aceea, norii grei au apărut deasupra regatului. Încetul cu încetul, totul a devenit cenuşiu, fără rost, ţara s-a umplut de plînsete şi coşmaruri, oamenii au început să fie încruntaţi, copiii nu mai aveau sclipiri în ochi, ci erau galbeni şi traşi la faţă, cîntecele vesele dispăruseră, iar iubirea nu mai avea ca ţel decît banii.

Cerşetoarea îşi freca mulţumită mîinile acoperite cu piele de broască. Ea nu era o femeie obişnuită, ci era însăşi Zîna de Silă şi acum nimeni nu i se mai putea opune. Zînele bune erau silite să fugă, pentru că ele nu pot trăi decît acolo unde este bucurie.

Înainte de a fugi totuşi, o zînă a ascuns cea mai preţioasă comoară a sa, Oglinda Vede-Tot, sub o piatră şi a rostit: „Cel ce va găsi această oglindă şi va înţelege de ce a fost lăsată acolo, acela va şti ce să facă pentru a o învinge pe Zîna de Silă." Şi zînele bune au plecat, lăsînd în urmă tristeţe şi uscăciune.

La palat, regina a rămas într-adevăr însărcinată, dar atunci cînd regele a aflat vestea, n-a mai ştiut să se bucure. A rămas înnegurat şi tăcut, aşa cum devenise de la întîlnirea din acea noapte. Şi avea un motiv serios regele să fie încruntat. Peste toate nenorocirile, sosise şi cea mai cumplită dintre ele: războiul. La hotarele ţării se adunaseră barbarii din nord, mulţi cîtă frunză şi iarbă, îmbărbătaţi de Zîna de Silă, ai cărei supuşi credincioşi se aflau.

Zile şi nopţi fără sfîrşit a durat lupta. Mica oaste a regelui a rezistat vitejeşte, dar, atunci cînd soarta bătăliei părea indecisă, Zîna a fost nevoită să-şi folosească vrăjile. Din măruntaiele pămîntului au ieşit ciuperci aducătoare de moarte pe care oricine le privea era blestemat pe vecie. Oastea regelui a fost înfrîntă, iar el ucis în luptă. Vaiet şi întuneric au cuprins atunci ţara, căci orice speranţă dispăruse.

Regina cosea tristă într-un balcon al palatului atunci cînd o ciupercă vrăjită a ţîşnit spre cer. Privind-o, a simţit gheara blestemului cum îi cuprinde trupul şi a ştiut că micul prinţ va fi şi el vrăjit. Pentru a-i proteja măcar inima şi-a ferecat chipul într-un talisman, l-a binecuvîntat cu puterea iubirii de mamă şi a adus mica viaţă pe lume cu sacrificul propriei vieţi. Plînset de copil s-a înălţat deasupra ţării cotropite de barbari...

Anii treceau, iar prinţul, care primise numele de Iosif, după un zeu al

„Un muzeu viu al science-fictionului"

În 1954, **Cronicile marţiene** ale lui Ray Bradbury deschideau o nouă colecţie de science fiction în peisajul acelor vremi. Este vorba de Présence du futur, a Editurii Donoël. Ţinînd piept vitregiilor soartei editoriale, ea ne oferă, astăzi, după aproape patruzeci de ani de existenţă, peste cinci sute de volume în format „de poche". O mică bibliotecă. Philip K. Dick, Jean-Pierre Andrevon, Brian Aldiss, Serge Brussolo, Isaac Asimov, Jean-Vlaude Dunyach, Gregory Benford, Yves Frémion, James Blish, Alain Dorémieux, Lino Aldani, Jean-Pierre Hubert, Arthur C. Clarke, Elisabeth Vonarburg, Herbert W. Franke, Philippe Curval, Stanislaw Lem, Pierre Pelot, Frederic Brown, Gérard Klein, Roger Zelazny, Dominique Douay, Arkadi şi Boris Strugatki, Colette Fayard, Clifford D. Simak, Francis Berthelot. Se observă, pe lîngă nelipsiţi autori de limbă engleză, nume cunoscute al genului din Franţa, dar şi creatori „exotici" (preiau termenul de la Jean-Pierre Moumon), publicarea acestora fiind o iniţiativă demnă de toată aprecierea. Autor pe ale cărui coordonate spirituale este ţesută colecţia, Ray Bradbury îşi are prezentă aproape toată opera aici. Cel care conduce acum Présence du futur, Jacques Chambon, îl consideră „simbolul deschiderii spre căile imaginarului". Plecînd de la Présence du futur au fost create două noi colecţii: Présence du fantastique şi Présences, aceasta din urmă în format normal. Cele două Présence... propun cărţi **inedite** în format de buzunar, fapt singular în Franţa, unde ineditele apar la început în formate obişnuite. Cîştigul este al cititorului, preţul reducîndu-se simţitor. Această politică editorială şi contactul susţinut cu cititorii au dus, în toamna anului trecut, la naşterea unui Club Présence(s) du futur/fantastique (pe scurt: Club PDF). Acesta urmăreşte facilitarea comunicării între membri şi extinderea legăturilor cu alte domenii ale imaginarului. Prevăzut a înfăptui ţelurile de mai sus este fanzinul clubului, „Présences d'esprits", al cărui prim număr a apărut deja, conceput de Yvonne Maillard (preşedinta Clubului PDF) şi coordonat de Jean-Pierre Saucy (vicepreşedinte). Remarc în cuprinsul acestuia un incitant interviu cu Jacques Sternberg despre perioada în care science fictionul francez îşi căuta identitatea şi, totodată, căile de a se face cunoscut. Aflu, astfel, că Présence du futur a fost numele unei expoziţii de cărţi şi reviste de science fiction (probabil prima din

barbarilor, creştea într-o lună cît alţii în trei. Era necăjit, pentru că oamenii din jur erau răi şi reci ca pietrele. Inima îi fusese apărată de vraja Zînei de Silă, aşa că întreba mereu: „Nu-i aşa că sînt frumoase stelele?". „Care stele?", întrebau şi oamenii, apoi îl băteau. „Nu-i aşa că-i frumos cerul?" întreba el. „Care cer?" întrebau şi oamenii, apoi îl băteau. „De ce mă loviţi?" întreba el. „Pentru că eşti altfel decît noi!" răspundeau oamenii şi-l băteau din nóu. Dar talismanul îl proteja, iar el continua să privească stelele şi cerul.

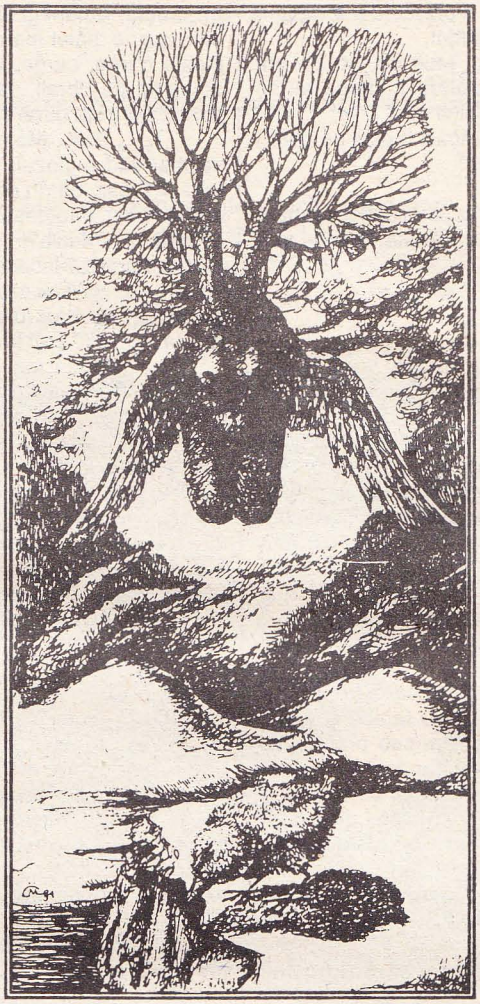

Într-o bună zi, prinţul Iosif a găsit în mijlocul unui drum, oglinda lăsată de zîna cea bună. Mulţi încercaseră să se privească în ea, dar oglinda fermecată i-a arătat aşa cum erau cu adevărat, iar ei n-au putut să se uite. Prinţul a ridicat-o din praf şi a văzut acolo o ţară minunată, cu oameni veseli, o ţară în care toată lumea se simţea fericită, în care nu era nici tristeţe, nici răutate, nici durere.

„Locul acesta există undeva... " s-a auzit atunci o voce.

Prinţul s-a întors şi a întrebat nerăbdător:

„Unde? Vreau şi eu să ajung acolo!"

„Asta depinde doar de tine" a răspuns floarea.

El s-a aplecat şi a mîngîiat-o. „Ce frumoasă eşti!"

„Sînt o floare" a zis floarea. „Odată eram milioane şi lumea asta părea mai luminoasă. Acum nu mai sînt decît eu".

„Poţi să-mi spui cum ajung acolo?"

„Eu nu ştiu, dar poate regina noastră, domniţa Uma ştie."

„Şi unde o găsesc pe regina voastră?" a întrebat prinţul.

„Lasă-te condus de inimă... ". Şi floarea a dispărut. El a înţeles atunci că fusese zîna cea bună, a mai privit o dată în oglindă şi a pornit la drum.

Şi prinţul nostru a umblat mult, mult de tot, vreme îndelungată, pînă cînd, în sfîrşit, s-a întîlnit cu regina florilor. Domniţa Uma plîngea, toate florile ei muriseră şi pe el l-a apucat mila. A rugat-o să nu mai plîngă, pentru că în ţara unde trebuie să ajungă erau multe flori.

„Nu vrei să vii cu mine?" a întrebat-o. „Uite, e o ţară minunată...".

Domniţa Uma şi-a şters lacrimile. „Este chiar lumea noastră. Aşa arăta înainte ca Zîna de Silă să-şi arunce vrăjile".

Prinţul s-a simţit puţin încurcat, apoi a zis:

„Atunci trebuie să o căutăm pe zînă şi să rupem vraja. Cînd oamenii vor fi din nou veseli şi buni la suflet, atunci vor apărea şi florile".

„Eu ştiu unde stă zîna" a spus domniţa florilor. „În Peştera Nimicului. Dar este foarte periculos să mergi acolo, zîna transformă în stană de piatră pe oricine se apropie".

„Da, însă atunci cînd ai lîngă tine un prieten, vrăjile nu te pot cuprinde. Vii cu mine?"

Şi au pornit-o împreună spre Peştera Nimicului. Cu cît înaintau, cu atît ţinutul devenea mai înfiorător. Sute de stane de piatră stăteau pe drum, erau vitejii care încercaseră s-o învingă pe zînă. Un frig îngrozitor se lăsa încet. „Este de la inima ei!" s-a cutremurat domniţa, dar au mers mai departe strîngîndu-şi mîinile, pînă au ajuns la o gaură uriaşă semănînd cu o gură de balaur şi au coborît acolo.

Peştera era adîncă, iar ei au mers, au tot mers, pînă au ajuns la sălaşul Zînei de Silă.

„Ce căutaţi aici?" a sîsîit furioasă zîna cea rea cînd i-a văzut şi a încercat să-i împietrească pe amîndoi, dar ei se ţineau de mînă, iar vraja nu i-a prins.

„Am venit să ne spui cum să-i vindecăm pe oameni!" a zis curajos prinţul şi a scos talismanul mamei sale.

„Nu, înapoi, înapoi!" s-a retras zîna îngrozită.

„Spune-ne" a zis şi domniţa Uma. Zîna continua să se ferească din calea talismanului, dar ei înaintau fără frică.

„Îndurare!" a gemut ea. „Vă spun, dar ascundeţi lucrul acela... "

Prinţul s-a oprit: „Spune!"

„Trebuie să luaţi praf de stele... " a bolborosit zîna. „Şi să-l împrăştiaţi în aer.. "

„Unde găsim praf de stele?" au întrebat ei. „Dincolo de timp... în Ţara de Mîine... Nu mai pot... îndurare!". Treptat contururile zînei se dizolvau. „Aaahhh!" a mai urlat ea, apoi a dispărut.

O bubuitură grozavă a răsunat atunci, iar ei s-au trezit la suprafaţă.

„Zîna de Silă nu mai este" a răsuflat uşurat prinţul Iosif.

„Da, dar vraja rămîne" a zis domniţa. „Trebuie să-i scăpăm pe oameni şi de vrajă". S-au privit în ochi. „Pentru asta, trebuie să mergem în Ţara de Mîine".

Franţa) din 1954 prezentată la librăria La Balance (reboteazată mai tîrziu L'Atome), condusă de Valérie Schmidt. Librăria La Balance este un loc mitic al science fictionului francez, frecventat de Jacques Bergier, Raymond Queneau, Boris Vian, Charles-Nöel Martin, Francis Carsac, Pierre Versins, Philippe Curval, Gérard Klein, Jacques Goimard, Jacques Sadoul. În acelaşi an, 1954, Valérie Schmidt a cedat numele expoziţiei Editurii Denöel, pentru colecţia prezentată în rîndurile de faţă, colecţie pe care acelaşi Jacques Chambon o numeşte „un muzeu viu al science-fictionului". Pentru încheiere am ales din cuvintele lui Jacques Sternberg: „Présence du futur a fost întotdeauna pentru mine singura colecţie de SF lizibil, cu toate că ea cuprinde şi autori pe care nu am reuşit niciodată să-i citesc."

Florin Leodor DĂNILĂ

Australia Premiile Ditmar '93

Best Long fiction: Quarantine de Greg Egan

Best short fiction: Closer (Mai aproape) de Greg Egan

Best Artwork: Nick Stathopoulos

Best periodical: Eidolon

Best Fanwrifter: Robin Pen

Premiul **William Atheling** pentru critică: Sean McMullen pentru „Australian SF Art Turns 50" (Arta SF australiană împlineşte 50 de ani).

Gabriela BOIANGIU – Peisaj extraterestru

„Da, trebuie... " au zîmbit ei şi au pornit încet, mînă în mînă, într-acolo...

– Frumos... Uma a tăcut în timp ce eu povesteam, ceea ce este o performanţă pentru ea.

– Ţi-a plăcut? Întrebarea era inutilă, ştiam că i-a plăcut, dar întrebam doar aşa, din vanitatea autorului care vrea să fie lăudat.

– Da, da! A venit spre mine şi m-a mîngîiat. Mult de tot! Eu mă jucam cu talismanul, cu poza mea dragă şi decolorată, parcă mi se dublase capacitatea toracică, mă simţeam aşa de bine...

– Totuşi, a zis ea, cred că Zîna de Silă ne-a păcălit. Locul pe care-l căutăm nu există încă, trebuie să-l construim singuri.

Am declamat solemn:

– Da, dar e un loc fermecat! Dacă trebuie să-l construieşti înseamnă că-l vrei. Dacă-l vrei, atunci există undeva. Iar dacă există, trebuie să-l cauţi!

Uma n-a zis nimic un timp.

– Şi au ajuns pînă la urmă în Ţara de Mîine?

– Asta povestea nu mai spune, dar eu cred că da...

Deasupra noastră stelele aşteptau calme clipa în care vor fi făcute praf şi împrăştiate în aer.»

Pe Academiei e lumină ca ziua, sar peste bălţi, reclamele colorează totul, şobolanii înnebuniţi de avalanşa policormă se încurcă printre picioarele trecătorilor, se fac tîrguri, tot ce vrea muşchii tăi, femei gonflabile, schiuri vechi, cocaină, electronice, carnete de partid, femei negonflabile, paşapoarte, haine, maşini obosite, conserve chinezeşti, dar fără arme, o lege, tîrgul de arme e separat, cîteva străzi mai încolo, lîngă Poliţie. Un ţigan îmi zbiară-n ureche încercînd să mă convingă: „Hai, barosane, hai mînca-ţi-aş, pomană curată, juma' de giga-n hard, ieftin ca braga!". După un timp renunţă şi-l aud în spate, chinuind alte urechi: „Hai barosane... "

Mă strecor prin aglomeraţie, miroase iute a sudoare umană, a negocieri, a înjurături, a degete rapide, fine. Evit cîteva tarabe şi ajung într-o zonă mai liberă, mai este puţin pînă acasă, am sub braţ cîteva cărţi, le-am luat din anticariat pe nişte mîncare de la cantină. Uma o să se bucure, pe drum nişte tîmpiţi se luaseră de mine: „Uite ce poate să facă un prezervativ spart! Băi limbric, ai o ţigară?", sînt sătul pînă-n gît de glume deştepte la adresa mea, aşa că i-am făcut să se bată între ei. Tocmai a plouat, aerul e plăcut, curat şi răcoros, e o seară frumoasă.

Dau colţul şi văd Cobrele. Sînt trei. În timp ce Uma pendulează lin, unul dintre ei îi imprimă un balans uşor, iar ceilalţi doi îmi stropesc cu benzină vila. Se distrează şi ei...

Cobrele. Sînt renumiţi pentru caracteristica proprie a grupului, fiecare are grefată sub burtă o cobră, acolo unde oricine are grefată de la mama natură de obicei altceva. Sînt ultrapericuloşi. Cu o cobră, oriunde te duci, iei fără probleme bani buni, dar vînătorii de recompense nu se bagă, e prea riscant.

Într-un colţ, James zace zdrobit, eu mă uit la Uma şi ceva parcă îmi explodează în stomac, smulg dintr-un gard o bară metalică, ce am în mine acum nu e furie, e ceva mai rece ca aerul lichid, îmi triplez forţa musculară, ranga e doar un beţişor de trestie şi frigul care clocoteşte înăuntru îmi ţîşneşte pe gură. Urlu ca un animal, capul primului trosneşte, pepene crăpat în două, al treilea e sub controlul meu, îl văd în clipele acelea stînd cu privirea aţintită în gol, iar cel de-al doilea nu mai apucă să facă nimic, pentru că scot bara dintr-un terci şi i-o încastrez în gură. Horcăie, probabil că nu i se pare estetic cum îi iese prin ceafă, îl las să-şi exprime puţin considerentele artistice şi cade greoi. Cobra rămasă priveşte în continuare tîmp în gol. Sub el şarpele se înfoaie, furia nu mi-a trecut cîtuşi de puţin, sîsîie neliniştit, răceala inumană din mine e tot aceeaşi, aşa că ridic din nou ranga. Guiţă, zvîrcolindu-se pe jos, n-o să mai aibă loc să-şi grefeze nici măcar o rîmă, îl iau iar sub control, aşa că se scoală, ia bidonul cu ce mai e din benzină şi-şi dă calm foc.

Arunc bara şi vomit, sînt extenuat, după ce totul a trecut, n-a rămas decît ceva imens şi dureros care mă împiedică să înghit, mă simt pustiit, nu sînt decît un animal care a ucis alte animale. Uma se leagănă mai departe în bătaia vîntului, se leagănă impasibilă.

Îl adun pe James de pe jos, îl mîngîi mecanic, privirea mi-a rămas aţintită la frînghia care scîrţîie, tocmai vorbisem cu o seară înainte, „atunci cînd oamenii nu înţeleg ceva, se sperie şi fac tot ce pot ca să scape" zicea Uma. „Fug sau distrug". Sistemul se autoapărase, inconştient, ca orice fiinţă care încearcă să-şi conserve integritatea. Cobrele nu fuseseră decît uneltele lui, nişte copii se gîndeau să schimbe ceva, covîrşitoarea parte imobilă a meduzei sociale simţise poate că se pune cineva în contra curentului. Copiii se pot aduna mai mulţi, ajung oameni mari, trecerea pe un alt nivel s-ar fi făcut prea brusc şi complexa, minunata, neînlocuibila societate reacţionase prompt, meduza simţise, simţise cumva, iar eu stau acum şi o privesc pe Uma. Are o expresie puţin mirată, n-a înţeles nici în ultimul moment ce se întîmplă, totul fusese prea imediat, prea violent, mi-este teamă să tai frînghia de parcă pierderea poziţiei verticale ar ucide-o de tot, nodul din gît creşte, ameninţînd să mă sufoce, şi atunci plînsul mă eliberează. Mi-e ruşine, băiat mare, dar nu mă pot opri, hohotesc căzut în genunchi, ploaia curge, curge. Uma plînge şi ea o dată cu mine, lacrimile i se scurg lin pe obraji, dar lichidul din ochii mei e un fenomen secundar, principalul este durerea ce mă crapă în două.

– Toţi... toţi... Mama. James, Uma... bolborosesc, nu mai văd nimic, nu mai văd molozul, cadavrele, oraşul, oraşul acesta care mi-a răpit totul, îl urăsc, bătrîn decrepit... Nu se poate altfel?! Te aperi întotdeauna aşa de bine, întotdeauna învingi?! Întotdeauna îţi aranjezi grădina, întotdeauna tai vîrfurile?! Trebuie şi eu să intru în rînd?! Urlu cabrat spre cer. Mîinile frămîntă inconştient noroiul de pe jos. Da, maiestate, da, zeule nebun, da, voi fi ca ceilalţi, promit, promit să nu mai fiu altfel. M-ai învins, acum singurul lucru pe care îl voi face, va fi să mă răzbun, să mă răzbun cumplit! Eşti fericit, zeule? Îţi place aşa? Să mă răzbun pe toţi!

Uma plîngea mai departe, calmă o văd prin perdeaua de apă, tu ce-ai face? Privesc greu în jur, locurile familiare, ploaie, nu ne uităm la stele?, ploaie. James e plin de noroi, de apă, o să ruginească, nu mai mişcă, nici Uma nu mai mişcă, ba da, o bate vîntul, ploaia, poza s-a udat şi ea şi eu m-am udat, da?, flori, bomboane molfăite. James. Zîna de Silă, ploaie, ploaie, ploaie... Prinţul Iosif şi...

Mă ridic de parcă piatra, nu plînge, mi-e ruşine de ce-am spus. Uma, zău mi-e ruşine, nu, nu m-a învins, dar sînt atît de singur, mai am doar o poză udă şi două trupuri mititele, nu mai plînge Uma, dar Uma plînge în continuare şi se leagănă. Uma se joacă...

– Nu, zeule, nu m-ai învins! Mă îndrept împleticit, noroiul mă ţine, vrei să mă opreşti, nu? N-o să mă opreşti şi nici nu m-ai învins şi nici măcar nu voi mai fi singur. Pentru că mă duc după ea. O voi aduce înapoi...

– O voi aduce înapoi... repet în faţa Umei.

Privesc frînghia şi trupul mic cade, bufneşte înfiorător, o strîng în braţe, rămînem culcaţi amîndoi, plouă peste noi, plouă. Încet, foarte încet, răpăitul devine mai slab, zgomotul se îndepărtează, este departe acum, departe, departe... Caut, apare ca o sclipire... lumină... lumină... s-a născut undeva... ea vine spre mine sau eu spre ea?... şi plonjez brusc acolo, acolo unde nu există nici spaţiu, nici timp, în curcubeul tubular. Uuummmaaa...

Mă trezesc cu o durere de cap îngrozitoare, riscam să înnebunesc, îmi depăşisem limitele. Ei puteau să mă pedepsească, dar n-au făcut-o, mă doare capul, creierul, ochii, totul mă doare, dar nu mai are importanţă, strîng în continuare în braţe cadavrul cel mititel, sînt plin de noroi şi murdar, dar nu, nu mai are importanţă, pentru că aud o voce plăcută, caldă, care te unge parcă pe interiorul cutiei craniene, o voce dragă:

„Bună dimineaţa!"

Aş vrea s-o sărut, dar nu pot, mă ridic, iuhuu! am reuşit, am reuşit, aş vrea s-o îmbrăţişez, dar nu pot, privesc în jos, în noroi, mîngîi trupul mic, o să-l îngrop mai tîrziu, dar nu mai are importanţă, aşa că spun simplu:

– Bună dimineaţa, Uma!

Amurgul pluteşte roşiatic în noi, stăm acolo unde ne-am întîlnit prima oară, sîntem sus, peste turuitul sacadat, peste bufnetele surde ale exploziilor, jos e moarte şi zgomot, aici sîntem doar noi şi liniştea şi soarele murind.

„Nu ochiul trebuie deschis, ci vederea
Strig:
Nu urechea trebuie ciulită
muzica lumii foloseşte urechile
cum cel care a bătut
zidul sau trunchiul copacului".

Şi doar jos e moarte şi zgomot, aici e lumina sufletului lui Nichita în amurg, plutind în noi, atît de linişte...

„Şi acum?" întrebă Uma.

„Şi acum?" pare să mă privească întrebător şi James cel peticit.

– Vom pleca împreună...

„Împreună..."

„Împreună?" se miră peticele lui James.

– Acolo, Uma. În Ţara de mîine.

„Da, da, da... " parcă dă James aprobator din cap, îşi scutură puţin aripile şi, ca orice fluture, începe să zboare.

SFÎRŞIT

Pierre LACROIX

O simplă întîmplare

pentru Florin Leodor Dănilă...

Pierre Djada Lacroix, pe numele întreg, s-a născut în 18 aprilie 1950. Locuieşte la Montréal, în provincia canadiană Québec. Autodidact, a abordat mai multe arte. Astfel, ca desenator şi-a văzut lucrările apărute în reviste din Franţa, Belgia şi desigur, Québec. Puţinelor lui povestiri li se adaugă şi articole de critică.

Animatorul Lacroix a condus timp de cinci ani (1984-1989) fanzinul „Carfax". Desenele şi povestirile lui le vom mai întîlni, cu siguranţă, în aceste pagini, dar şi în altele. O primă întîlnire vizuală a avut loc în nr. 14. Deci, căutaţi repede prin colecţie!

În ultima zi a lunii decembrie 1999, doi băieţi de şaptesprezece ani şi o fată de aceeaşi vîrstă s-au prezentat la doamna Ariton datorită unui anunţ apărut în „Jurnalul". Doamna Ariton închiria un mic apartament de două camere la etajul doi al unei clădiri din Strada Lidia. După discuţie, tinerii s-au arătat mulţumiţi şi au achitat chiria pe două luni înainte, după dorinţa proprietarei.

Trecînd trei luni fără a avea veşti şi chiar fără a-şi întîlni locatarii, doamna Ariton hotărî să-i atenţioneze. Discuţia cu portarul, în momentul sosirii ei, o consternă. Acest simpatic domn Leodor nu întîlnise, de fapt, pe niciunul dintre tineri şi, mai mult, nici nu bănuia că apartamentul era ocupat.

De altfel, poşta nu a adus nimic pe numele vreunui oarecare domn sau domnişoare... Însoţită de portar, doamna Ariton urcă două etaje şi bătu la uşa din stînga. Neprimind nici un răspuns, portarul deschise uşa cu dublura cheilor, la cererea expresă a proprietarei.

O clipă mai tîrziu, un miros respingător se răspîndi în hol.

Înfrînîndu-şi dezgustul, doamna Ariton intră. Raze de lumină treceau prin sticla uşii dintre camere. Doamna Ariton se prăbuşi.

Trei cadavre se aflu acolo, într-o stare avansată de descompunere. Aliniate unul lîngă celălalt, corpurile violacee ale celor trei tineri se răspîndeau în firişoare galbene şi roşii pe frumoasa mochetă verde.

Aproape o lună întreagă nu se mai vorbi decît despre asta. A fost deschisă o anchetă. Faimosul sergent criminolog, domnul Tucă, se ocupă personal de anchetă. Descoperi că identitatea tinerilor era falsă.

Doamna Ariton era singura persoană care-i văzuse pe locatari, dar emoţia i-a fost fatală.

Întîmplarea părea inexplicabilă, iar poliţia păstra liniştea cea mai adîncă, astfel încît ziariştii şi-au putut da frîu liber imaginaţiei. Versiunile cele mai extraordinare s-au succedat pe prima pagină din „Jurnalul". Nu peste mult timp, totul încetă de la sine şi faptele au fost date uitării.

Moartea sergentului Tucă, după vreo zece luni, nu tulbură apele, fiind apreciată doar ca un simplu fapt divers. Tucă era văduv, fără copii şi familie. Îşi lăsă bunurile unui prieten: domnul Dănilă.

În afara cîtorva acţiuni de mică valoare,

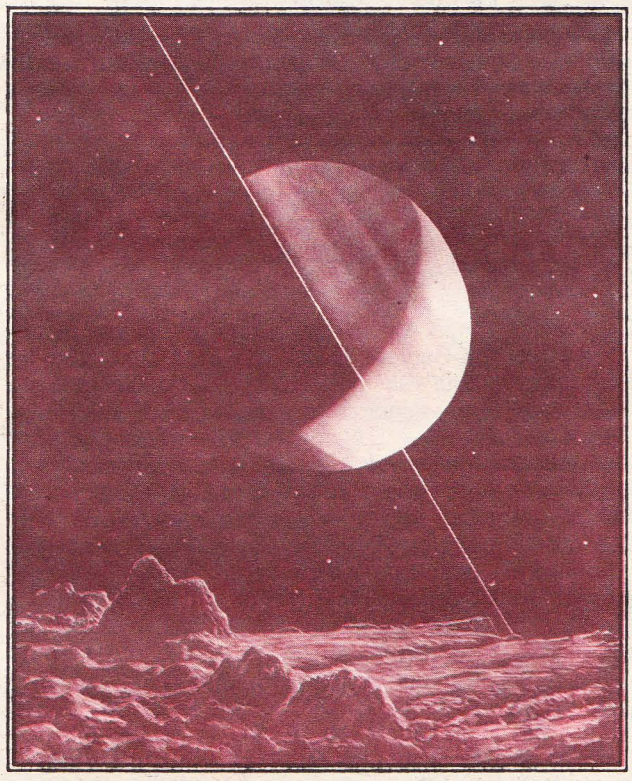

în urma lui Tucă au mai rămas memoriile lui şi un volum impresionant de documente personale. În ciuda ataşamentului pentru Tucă, lui Dănilă nu-i pasă prea mult de aceste hîrtii, aşa că se mulţumi să le ducă în pod.

Doar cu vreo zece ani mai tîrziu, în timpul unei încercări de a se muta, Dănilă regăsi memoriile sergentului poliţist. Erau foarte bine scrise şi deveniră cartea lui de căpătîi.

Tucă povestea în ele întîmplările cele mai marcante din cariera lui şi, nu fără a fi surprins, Dănilă află adevărul despre cazul din Strada Lidia.

În apartamentul cu pricina au fost găsite trei maşini de scris şi patru dulapuri întregi de coli dactilografiate. Cei trei tineri s-au reunit şi au scris pînă ce foamea şi epuizarea i-au doborît. Memoriile se terminau cu aceste fapte.

Dănilă găsi astfel explicaţia celor zece cufere moştenite de la Tucă. Se grăbi să le desfacă şi se află în faţa a sute şi sute de coli dactilografiate .

Începu imediat să le citească. Caracterele fiind foarte mici, îi trebuia un sfert bun de oră pentru fiecare pagină.

După o oră de lectură, Dănilă nu găsi nici cea mai mică urmă de punctuaţie. Textul părea că e format dintr-o singură frază, interminabilă, dar pasionantă. Deveni foarte repede evident pentru tînărul om că lectura operei era vitală, atît de zorit era să rupă pe de-a-ntregul cu viaţa socială şi să se consacre numai cititului.

Noutatea stîrni vîlvă, iar prietenii îi cereau necontenit explicaţii. Dănilă le împărtăşi motivul retragerii lui şi le împărţi fotocopii ale primelor zece pagini. Care i-au cucerit pe toţi.

Din acel moment, totul se derulă cu repeziciune. Fiecare dorea să profite de pe urma a ceea ce părea să fie adevărul universal. Mai multe tipografii au lucrat împreună la editarea cărţii. Cum preţul nu era accesibil tuturor, i-a fost rezervată o pagină în fiecare ziar. Curînd ziarele îi erau consacrate în întregime.

A fost mobilizat radioul şi televiziunea pentru difuzarea neîncetată a fiecărui rînd din text. Într-un elan unanim de solidaritate, toate barierele politice au căzut şi fiecare îşi putea găsi acum cartea în limba lui. O dată toată lumea satisfăcută, întreaga activitate economică încetă.

Atunci a început sfîrşitul lumii pe Pămînt.

Atracţia textului era aşa de puternică încît oamenii uitau să mănînce şi să doarmă. Doar după cîteva săptămîni, cei mai slabi au murit de epuizare. Cum toţi cunoşteau adevărul, fiecare se închise în el şi nu se mai îngrijoră de moartea vecinului şi nici de a lui însuşi.

Un an mai trziu, n-au mai rămas din omenire decît sălbaticii şi cei izolaţi, copiii şi infama persoană ce tocmai scrie aceste rînduri: Eu.

Mara POPA

Traducere şi prezentare de Florin Leodor DĂNILĂ

Claude ECKEN

Science-Fiction-ul francez

S-a născut în anul 1954, în zodia Gemenilor, în regiunea Alsace. „Toate acestea pentru că aşa au hotărît părinţii mei", după cum mărturiseşte singur.

Este pasionat de SF, fantastic, benzi desenate şi începe să scrie de la vîrsta de 9 ani. Publică pentru prima dată, în anul 1976, în revista Spirale. După terminarea studiilor de filologie şi a serviciului militar lucrează ca zugrav, pompier, librar, spală cîini şi efectuează studii genealogice, mărturisind: „Totul pentru a putea mînca din cînd în cînd".

Este creatorul Festivalului de Benzi Desenate, Aix-en-Provence, în anul 1979. Publică primul roman în anul 1984: „L'Abbe X", cu acţiune poliţistă. În 1985, primul roman SF: „La memoire Totale" („Anticipation", nr 1422), urmează încă 9 romane SF şi altele 5 poliţiste sau de groază. Pentru Claude Ecken, SF-ul reprezintă: „O literatură a ideilor, reflexii asupra lumii. Un joc logic."

1. Vorbind despre science-fiction-ul francez, un necunoscător l-ar cita în primul rînd pe Jules Verne ca primul reprezentant al genului. Dar Jules Verne scria doar „călătorii extraordinare" atunci cînd Rosny Aine (1856 - 1940) scria cu adevărat literatură de anticipaţie. Foarte productiv, preşedintele academiei Goncourt, autor a „La guerre du feu", se remarcă cu „Les Xipehuz" (1887), „La mort de la terre" (1910), „La force mysterieuse" (1913), „Les navigateurs de l'infini" (1925). De asemenea, un alt autor recunoscut în literatura generală: Maurice Renard, a făcut foarte mult pentru science-fiction, nu numai prin opere ca „Le docteur Lerne, sos-dieu" (1908), „Le peril bleu" (1910), „Les mains d'Orlac" (1920), ci şi prin încercarea de a defini, în anul 1909, toate textele SF, ca aparţinînd acestui gen nou.Toate aceste „minuni ştiinţifice", cum erau denumite primele opere literare SF, apăreau în colecţii populare nespecializate sau în reviste ca „Sciences et voyages" (1919-1935), una din primele publicaţii de gen. Scriitori ca Jan De la Hire (La rue fulgurante), Jode Moselli (La fin d'Illa), Leon Groc, Gustave Le Rouge (La prisonnier de la planete Mars, La guerre des vampires), Paul d'Ivoi cu „Voyages excentriques" erau foiletonişti ai epocii, iar Albert Robida era un autor-desenator ce prezenta scene din viaţa cotidiană a viitorului. Această activitate intensă, destinată mai ales celor tineri, a intrat în declin începînd cu anii '30, dispărînd aproape în totalitate în norii negri ai celui de-al doilea război mondial. Literatura SF n-a fost ocolită nici de marii scriitori de literatură generală ca: Leon Daudet, Ernest Perochon (Les hommes frenetiques), Andre Maurois (La machine a lire les pensees, Les penseur d'ames). Primul premiu Goncourt este atribuit, în anul 1903, unui roman SF: „Force Ennemie" de John-Antoine Nau. În anii '30, în timp ce Jacques Spitz publica principalele sale romane (La guerre des mouches, L'homme elastique), science-fiction-ul american încerca timid să pătrundă în Franţa, prin traducerile făcute de Regis Messac (autor al romanelor: Quinzinzinzili şi Valcretin) şi Georges H. Gallet.

2. După război, în SF-ul francez, se impune cu autoritate Rene Barjavel, în principal cu „Ravage" (1943), „Le voyageur imprudent" (1944), „Le diable l'emporte" (1948). Principala sa temă: sfîrşitul umanităţii cauzate de „răul" ştiinţei. SF-ul american este din ce în ce mai prezent cu traduceri semnate de Boris Vian, Michel Pilotin (alias Stephane Spriel) şi Georges Gallet, ultimii doi şi creatorii, în anul 1951, a colecţiei „Rayon Fantastique". Americanii s-au impus şi cu ajutorul altor reviste: „Espirit", „Temps Moderne", „Le mercure de France", ai căror principali animatori au fost Raymond Queneau şi Michel Butor. În aceeaşi perioadă, „Fleuve Noir" editează colecţia „Anticipation", rezervată doar autorilor francezi, dintre care cei mai prolifici au fost Richard-Bessiere, Maurice Limat şi Jymmy Guieu. Colecţia „Présence du futur", sub conducerea lui Robert Kanters, a apărut în anul 1954, în cadrul editurii „Denöel". Prima revistă de gen a apărut în 1953: „Fiction", creată de Maurice Renault. O revistă concurentă apare o lună mai tîrziu: „Galaxie". În 1958, „Satellite" se plasează, la rîndul ei pe orbită.

În timp ce cititorii descopereau, cu uimire, o adevărată avalanşă de capodopere străine, autorii francezi nu se lasă nici ei mai prejos: Francis Carsac (Ceux de nulle part), Yves Dermeze (Via Velpa, Le titan de l'espace), Paul Berato – care a publicat în efemera editură „Metal", creată în 1954 –, Charles şi Nathalie Henneberg.

Fanii din acea perioadă se întîlneau în librăria „La Balance", participau: Jaques Bergier, Michel Pilotin, Jaques Sternberg (La sortie este au fond de l'espace), Pierre Versins (creatorul muzeului SF elveţian „Maison d'Ailleurs" şi a ambiţioasei „Encyclopedie de l'Utopie et de la SF"), Philip Curval (Le ressac de l'espace), foarte tînărul Gerard Klein, Andre Ruellan (care semna Kurt Steiner), Alain Dorimeux, Jacques Sadoul, Claude Cheinisse, Jaques Goimard.

După explozia din perioada anilor 1950-'55, urmează „vîrsta de aur" a SF-ului francez, cînd un premiu literar se decerna în fiecare an (premiul Jules Verne), şi alţi tineri autori se alăturau celor deja citaţi: Michel Demuth, Julia Verlanger (care semnează Gilles Thomas), B.R. Bruss (alias Roger Blondel), Stephan Wul (Niourk). Nu trebuie uitat efemerul Daniel Drode (cu excelentul roman Surface de la planete) şi nici Albert Higon, alias Michel Jeury. Din literatura generală, din cînd în cînd: Jean Hourgon (Le signe du chien), Jean-Louis Curtis (Un saint au neon), Pierre Boulle (La planete des signes), Claude Veillot et Vercors cu, din nefericire, puţin cunoscutul „Les animaux denatures".

3. Zece ani mai tîrziu, SF-ul francez începe să moară din cauză interesului publicului numai pentru SF-ul american. „Le rayon fantastique" dispare, la fel şi revista „Galaxie", reeditată mai tîrziu de editura „Opta" (Fiction), dar publicînd exclusiv autori anglo-saxoni. „Satellite" nu mai exista, iar „Fleuve Noir" se limitează la romane populare, din care abia se desprind cîteva titluri de referinţă, şi cu autori semnînd sub pseudonim.

Alţii s-au reconvertit din scriitori în funcţii editoriale, ca traducători sau directori de colecţie. Neglijîndu-şi propria operă ei sînt cei care fac SF-ul acum în Franţa, cei care-i permit să se implanteze: Doremieux, redactorul şef al revistei „Fiction", prin prezentarea de texte literare, dar şi de articole critice, contribuind la elaborarea unei „culturi SF". Sadoul, creează la „Opta" „Galaxie bis" şi prestigiosul C.L.A. (Club du Livre d'Anticipation), ce prezintă în ediţii de lux capodoperele SF anglo-saxone. Michel Demuth conduce „Galaxie", iar în fruntea colecţiei „Anticipaţia" „Fleuve Noir" se perindă de-a lungul anilor: Christine Renard în '63, Daniel Walther în '65, Guy Scovel (alias Jean-Pierre Fontana) în '66, Jean-Pierre Andrevon şi Pierre Barbet în '68.

4. Începînd cu 1968, lucrurile încep a se mişca din nou: Sadoul reeditează în „J'ai Lu" capodoperele SF-ului, Gerard Klein scoate o nouă colecţie în 1969: „Ailleurs et Demain" în editura „Robert Laffont", cu doar 6-7 titluri pe an, dar de calitate. Peste cîţiva

ani, se va produce explozia: revistele SF se nasc şi mor într-un ritm ameţitor: „Horizons du fantastique", „Argon", „Opzone", „SF magazine". În 1977, nu mai puţin de 40 de colecţii specializate se află pe piaţă , dintre care remarcăm: „Dimensions" (Robert Louit la editura „Calmann-Levy"), „Masque" la editura „Presses Pocket", sub conducerea lui Goimard, „Nebula et Antimondes" la „Opta". Prima convenţie naţională are loc în '74, la Clermont-Ferrand, festivalurile se înmulţesc, premiile de asemenea: „Apollo" în '72 şi „le Grand Prix de la SF francaise" în '74. Numărul fanzinelor creşte. Michel Jeury este autorul cel mai la modă (Le temps incertain), dar concurenţa este puternică cu: Philip Goy (Le pere eternel), Dominique Douay (L'echiquier de la creation), Joelle Witerbert, Jean Pierre Hubert, Francis Berthelot, Pierre Pelot (ultimul publicînd în „Fleuve Noir" cu pseudonimul Pierre Suragne). „Bătrînii" Curval şi Klein sînt şi ei prezenţi.

Walther editează în '75, antologia franceză de ficţiune speculativă: „Les soleils noirs d'Arcadie", Yves Fremion prezintă SF-ul modern în revista-carte trimestrială „Univers" în editura „J'ai Lu". Apare şi SF-ul francez politic, datorită lui Bernard Blanc şi colecţiei „Ici et Maintenant", editura „Kesselring".

În '76, Robert Kanters cedează locul Elisabetei Gille la conducerea colecţiei „Présence du futur", care îi oferă acesteia un suflu nou. Raymond Milesi şi Bernard Stephan realizează, în fandom, „Mouvance", o antologie de 8 texte, cu tema „puterea", de-o inteligenţă deosebită. Apare moda antologiilor.

5. Toată lumea se aştepta la o recesiune, dar este o adevărată învălmăşală. SF-ul politic francez este primul care dispare. Editori şi cititori se feresc de eticheta franceză. Nu rămîn decît 7 colecţii şi o singură revistă muribundă: „Fiction". „Univers", editată de „J'ai Lu", devine din trimestrial, anual. Unde-şi pot publica textele debutanţii? Curval încearcă relevarea noilor talente într-o antologie la editura „Denoel": „Futurs au present", unde se lansează Jean-Marc Ligny, Jean Pierre Vernay, Bruno Lecigne, Daniel Martinage, Pierre Ziegelmeyer şi Serge Brussolo, adevărata revelaţie a deceniului.

Aceşti autori, şi alţii ca: Jean Claude Dunyach, Jacques Mondolini,, alternează publicînd SF la „Denoel" şi romane populare la „Fleuve Noir", singurii editori deschişi francezilor. Dar cei doi poli se cristalizează, autorii regrupîndu-se în jurul colecţiei „Présence du futur", într-o mişcare preocupată mai ales de stil decît de conţinut: Emmanuel Jouane (Damiers imaginers), Jaques Barberi (Kosmokrim), Antoine Volodine, Jean Pierre Vernay alcătuind grupul intitulat „Limite". Pe celălalt versant, „Fleuve Noir", o dată cu venirea lui Patrick Siry se deschide şi mai mult romanelor populare, dar de calitate. Aici publică Jeury, Walther, Douay, Andrevon, Joel Houssin, Alain Paris, Roland Wagner. Noii veniţi pe scenă sînt: Pierre Stolze, Richard Canal, Christian Leourier.

Bilanţul apare mai puţin negativ datorită acestor numeroşi autori talentaţi. Peisajul este însă în continuă dezintegrare: autori francezi sînt înghesuiţi doar în două colecţii (cu din ce în ce mai puţine apariţii în „J'ai Lu", „Le Fleuve" au doar cinci apariţii pe lună în loc de şapte), „Fiction" apare trimestrial, debutanţii talentaţi sînt descurajaţi în a scrie, iar „Bătrînii" s-au orientat către literatura generală: Curval, Jeury, Pelot. Concurenţa anglo-saxonă este foarte puternică, iar SF-ul francez nu pare a avea argumente puternice în a-l contracara şi, în acelaşi timp, de-a place marelui public. O singură voce originală şi talentată: Serge Brussolo. Dar putem spera că ea va fi urmată de numeroase altele în deceniul care urmează pentru ca în anul 2000 să existe un SF francez puternic.

Traducător: Nicolae C. ARITON

File din istoria modernă a literaturii SF anglo-saxone

10. În episodul trecut rămăsesem la jumătatea descrierii lui **The Ship of Ishtar**, semnată de Merritt. Personajul principal, John Kenton, după o scurtă vizită într-o lume de mult apusă – aproximativ acum 6 mii de ani în urmă – purtat de o vrajă necunoscută, revine şi îşi dă seama că nu a fost un vis, deoarece jucăriile-păpuşi de pe corabia miniaturală, găsită în blocul de piatră, aveau aceeaşi poziţie în care lăsase el echipajul. La a doua vizită, purtat de aceeaşi misterioasă vrajă, preoteasa Sharane îi dezvăluie misterul:

O servitoare a zeiţei Isthar (zeiţa corespunzătoare lui Venus din mitologia romană) şi un preot al zeului Negral (zeul războiului în mitologia babiloniană, corespunzător zeului Marte, din mitologia romană) se îndrăgostesc contrar interdicţiilor, producînd furia zeiţei dragostei şi a războiului. Pentru a supune la încercare această dragoste umană, ei creează această corabie, jumătate fiind ocupată de Sharane şi alte servitoare ale zeiţe Ishtar, cealaltă de Klaneth, preotul lui Negral şi servitorii lui. Cei doi îndrăgostiţi, Zerpanit, frumoasa fată, şi Alusar, tînărul preot, sînt supravegheaţi de fidelii repezentanţi ai celor două zeităţi. Aceste dispoziţii „superioare" nu scad cu nimic dragostea dintre cei doi, astfel încît Zerpanit şi Alusar nu pot fi împiedicaţi de a se uni definitiv în moarte. Furia zeilor aruncă corabia, pe care se aflau servitorii incapabili, într-un fel de zonă atemporală, ţinuţi prizonieri de un adevărat cîmp de forţă. O ură de moarte apărînd între Sharane şi Klaneth, fiecare fiind însă protejat de divinitatea sa, astfel încît nu-şi puteau face nici un rău. În acest context fantastic, Kenton ajunge pe puntea corabiei. Se hotărăşte să-i dezvăluie adevărul lui Sharane, cu tot riscul de a o înfuria: „Din ţara Uruk nu a mai rămas nici praful. La fel şi templul lui Ishtar. Babilonul este un deşert. Iar regina Sargon d'Akkad a murit acum şase mii de ani? (ea este cuprinsă de un tremur şi se aruncă în braţele lui Kenton). Dacă ai spus adevărul, atunci cine sînt eu? murmură ea, cu buzele palide. Da, cine sînt eu? Sînt şase mii de ani de cînd m-am născut şi încă mai trăiesc, cine sînt eu?...

Panica o invadase, lacrimile îi curgeau nestăvilite pe obraji, zbătîndu-se pe patul larg. El se aplecă asupra ei, ea îşi încolăci braţele în jurul lui. Sînt vie, strigă ea, sînt încă om, sînt încă o femeie? Buzele se apropiară de ale lui, atingîndu-se. Parfumul răspîndit din părul ei îl învăluia."

Urmează o dragoste sălbatică între Kenton şi Sharane, precum şi o aventură fabuloasă în care preotul negru Klaneth şi divinităţile babiloniene joacă un rol principal. În final, Sharane este ucisă de Klaneth, care la rîndu lui este ucis de Kenton, rănit la rîndul lui de-o săgeată.

Reintors definitiv în camera lui, corabia miniaturală o arată pe Sharane cu un mic pumnal înfipt în inimă. Cînd servitorul lui Kenton pătrunde în cameră, îşi găseşte stăpînul într-o baie de sînge, cu o săgeată înfiptă în partea dreaptă a corpului.

The Radio Man, de Ralph Milne Farley, se înscrie direct în orientarea dată de Edgar Rice Borroughs. Contrar însă romanelor care i-au adus în scenă pe Polaris sau Jason Croft, aventurile pe care le trăiesc personajele lui Farley sînt de-o foarte bună calitate şi la fel de interesante ca ale lui John Carter. **The Radio Man** începe prin sosirea unui meteor în grădina lui Ralph Milne Farley. El conţine un mesaj pentru scriitor; soţia scriitorului nu este încîntată şi nici prea convinsă de această întîmplare. „Spune-mi, Ralph, cine crezi că putea să ne trimită un mesaj printr-un meteorit? Nu-i curios?" Expeditorul se numeşte Myles S. Cabot, un expert în radio, şi care datorită unei manipulări defectuoase a fost expediat pe Venus (avem de-a face cu prima apariţie a unui „transmiţător de materie", un gen de maşină capabilă să transporte un obiect, atom cu atom, la distanţă). Ajuns aici, puţin a lipsit să nu fie devorat de-o plantă carnivoră, fiind capturat de o specie de furnici uriaşe, inteligente, de care şi-a dat seama că reprezintă una din cele două rase dominante ale planetei.

Stînd prizonier mai multă vreme, reuşeşte să converseze şi să scrie împreună cu Doggo, o furnică mai prietenoasă decît suratele ei. Astfel află că, de cîţiva ani, un război crunt se desfăşoară între Formieni şi Cupieni. Formienii sînt, bineînţeles, oamenii-furnică, iar Cupieni sînt fiinţe umane înaripate şi dotate cu mici antene pe cap. Cabot află că şi o tînără cupiană este prizonieră la formieni, împărtăşind aceeaşi soartă ca şi el. Văzîndu-l, aceeasta este dezgustată de aspectul său fizic, în principal de lipsa antenelor şi a aripilor. Tînărul este destul de afectat de această lipsă de apreciere, mai ales că tînăra nu-i era deloc indiferentă. Află că tînăra nu era altcineva decît prinţesa Lilla, fiica regelui Kew, deţinută ilegal de locuitorii Formiei. Punîndu-şi la încercare îndemînarea, Cabot se echipează cu o pereche de antene şi aripi false, asemănătoare celor ale cupienilor, şi reuşeşte să se salveze împreună cu tînăra prinţesă. Bineînţels, odată sosiţi la curtea regelui Kew, intrigile unui prinţ, care urmărea tronul, îi desparte pe cei doi îndrăgostiţi. Urmează lupta finală între oamenii înaripaţi şi cei furnică. Ultimii sînt învinşi datorită ajutorului dat de Cabot, care se însoară cu Lilla.

Romanul este o imitaţie a aventurilor lui John Carter sau ale lui Jason Croft, dar într-un stil alert, cu un oarecare umor şi lovituri de teatru care fac din carte o lectură agreabilă. Ralph Milne Farley ştia să povestească şi să facă personajele interesante. Acest roman a avut un succes meritat la public, obligîndu-l pe autor să scrie numeroase „continuări": prima, **The Radio Beasts**, în 1925, apoi **The Radio Planet**, care este probabil cea mai amuzantă dintre toate, în 1926. Alte două romane completează seria: **The Radio Man Returns**, apărut în 1939 şi **The Radio Minds of mars**, roman neterminat, care a fost publicat, în iunie 1955, în revista Spaceway.

Cu anul 1924 şi apariţia lui **The Radio Man**, încheiem perioada Munsey Magazines, respectiv activitatea celor trei reviste: Argosy, The Cavalier şi All-Story Magazine, după acest an, publicaţiile Munsey urmînd o traiectorie în cădere liberă pe piaţa publicisticii americane.

Nicolae C. ARITON

Totul despre OZN

Propulsia

Lui Lazăr i s-a spus că sursa de energie a navei la care lucra era un „reactor cu antimaterie".

„Există o coloană centrală (goală în interior) care se înalță chiar din mijlocul navei, aceasta este ghidul de undă – undele gravitaționale sînt canalizate prin el. Baza coloanei se conectează la reactorul cu antimaterie, care este o jumătate de sferă pe podeaua navei." Coloana centrală, sau ghidul de undă se prelungește către vîrful navei și se poate retracta în sus pentru a se îndepărta de reactor.

Reactorul în sine are dimensiunea unei mingi de baschet, afirmă Lazăr: „Este o semisferă pe o mică tavă. Nu se încălzește. Producea un cîmp ciudat în jur cînd l-am văzut funcționînd. Poate fi făcută să meargă mai în forță; se comportă aproximativ ca doi magneți cu aceeași polaritate puși alături. Printr-un anumit tip de reacție produce un cîmp gravitațional, neînțeles deocamdată în întregime. Unul dintre lucrurile pe care ni le-au prezentat a fost modul de conectare a tuturor acestor elemente împreună."

Combustibilul este și mai ciudat, relata Lazăr în acest ultim interviu: „În tabelul elementelor ar ocupa locul 115. S-a speculat mereu că dincolo de poziția 113-114, elementele devin din nou stabile... acesta este un element stabil. Există o anumită combinație «magică» a protonilor și neutronilor care modifică elementele și se pare că pe aceasta se bazează funcționarea reactorului. Prin bombardarea cu protoni, acesta se transformă în element 116 și eliberează antimaterie, care reacționează cu materia în cadrul (unei) reacții numită de anihilare. Se pare că posedă un fel de termocuplu, să-l numim, cu randament 100%, care produce energie și un gen de unde gravitaționale staționare care se propagă prin ghidul de undă, iar ei folosesc această energie suplimentară pentru a face tot ce au nevoie."

Nava nu creează un cîmp „antigravitațional", cum au presupus unii. „Este un cîmp gravitațional defazat față de cel curent," explică Lazăr unui ascultător în timpul unui interviu radio, în 1989. „Este aceeași undă gravitațională. Faza poate varia de la 180 la 0 grade... într-o propagare longitudinală."

Elementul 115 nu există pe Pămînt și nu poate fi sintetizat, afirmă Lazăr, deoarece este un element „super-greu". „Din datele pe care le deținem rezultă că elementul se găsește în stare naturală și se pare că se și poate forma pe cale naturală, într-un loc unde ar există o stea mult mai mare – poate un sistem solar binar sau o regiune unde se află o supernovă – un loc unde s-ar degaja suficientă energie pentru a sintetiza un astfel de element greu... Să ajungi la un element atît de îndepărtat din tabelul elementelor chimice nu este posibil pe cale artificială, oricît ai încerca. Să realizezi chiar un element mai ușor, ca 103, e nevoie de sume uriașe de bani și ar presupune să pui un element mai ușor într-un accelerator și să-l bombardezi cu protoni, încercînd să-i înfingi în atomii elementului respectiv. S-ar obține o creștere de substanță de cîteva microgramă după o perioadă de timp incredibil de lungă."

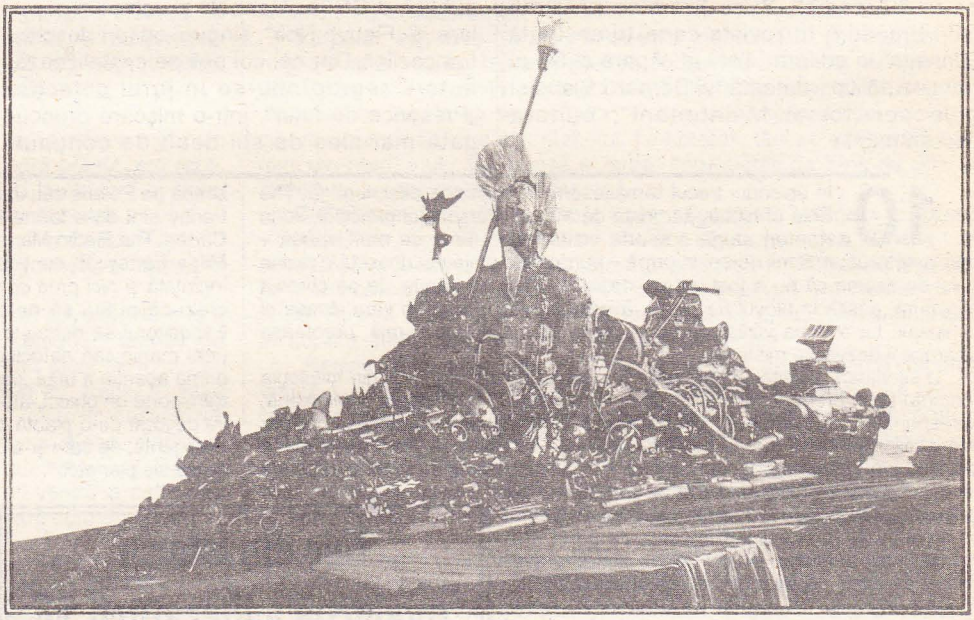

Se pare ca discul folosește 223 grame din elementul 115, și cînd i s-a ivit ocazia, mi-a spus Bob, a testat un eșantion acasă. „L-am dus într-o cameră cu ceață, folosită de obicei pentru a urmări drumul particulelor nucleare – mai ales a particulelor alfa – încercînd să arătăm că forța gravitațională ar putea devia direcția particulei. Am obținut acest lucru și am filmat pe casete video. Nu l-am furat de la bază! De fapt nici măcar n-a fost luat de la S-4; mi-a parvenit de la un alt laborator național care prelucrează substanța într-o configurație necesară alimentării unui aparat de zbor; mi-a fost oferită."

Se pare că au fost procurate cinci sute de livre din elementul 115 în vederea desfășurării unui studiu secret. Materialul are o culoare portocalie și este extrem de greu, după cîte mi-a spus Bob.

Lazăr spune că în virtutea acestui sistem de propulsie a devenit posibilă manevrarea spațiului și timpului. „Navele au trei amplificatoare de gravitație pe fundul lor. Ce fac extratereștrii – presupunînd că nava se află în spațiu – vor focaliza cele trei generatoare gravitaționale în punctul unde vor să ajungă. Acum, să facem o analogie: luați o folie subțire de cauciuc întindeți-o pe masă și fixați-o în cele patru colțuri cu pioneze. Luați apoi o piatră mare și puneți-o deasupra foliei, aceasta va fi nava. Vă alegeți un punct unde doriți să mergeți – care poate fi oriunde pe suprafața foliei – și apucați punctul respectiv între degete și trageți de el către navă. Astfel focalizează și este atras punctul către navă. Dacă opriți apoi generatorul gravitațional, piatra (sau nava) urmează foaia întinsă ce revine la poziția inițială. Călătoria în spațiu nu este liniară, spațiul și timpul sînt întinse ca un arc și apoi nava urmează spațiul care se contractă."

Există două moduri de a călători, spuse Lazar, „În primul mod de călătorie – în jurul suprafeței unei planete – ei se balansează pe cîmpul gravitațional produs de generatoarele lor și se lasă «duși de val», ca un dop de plută în ocean. În acest mod sînt foarte instabili și pot fi afectați de vreme. Celălalt mod de călătorie, cel prin care pot traversa distanțe mari nu poate fi folosit într-un cîmp gravitațional puternic cum este cel al Pămîntului, deoarece pentru a folosi acest mod trebuie să se încline pe o parte și după aceea pot focaliza către punctul vizat generatoarele gravitaționale și se pot deplasa."

„Dacă îți imaginezi spațiul ca pe o țesătură", explică Lazar, „iar limita ta este

dată de viteza luminii, ar dura foarte mult să ajungi din punctul A în punctul B, chiar deplasîndu-te cu viteza luminii. Această viteză nu poate fi depășită – nu în acest univers, în orice caz. Dacă există universuri paralele, poate legile sînt diferite, dar noi cei de aici trebuie să ne pregătim să le admitem. Adevărul este că gravitația distorsionează spațiul și timpul. Închipuiți-vă că sînteți într-o navă spațială care poate dezvolta un cîmp gravitațional formidabil ea însăși, vă puteți așeza oriunde doriți și porniți generatoarele gravitaționale. Veți curba de fapt sistemul spațiu-timp, îl veți «plia». Apăsînd din nou pe buton, generatorul se va opri și vă veți afla la o distanță extraordinară de poziția inițială. Timpul însă nici nu s-a clintit, pentru că în esență a fost întrerupt. Este atît de nefiresc. Oamenilor le este greu să înțeleagă și, tot atît de refractari precum comunitatea științifică, nu vor admite niciodată că așa se întîmplă de fapt lucrurile."

Deși afirmațiile lui Lazăr nu pot fi acceptate de mulți savanți există totuși unii care cred că deplasarea în timp către trecut și călătoriile instantanee cu nave spațiale spre depărtate puncte din univers, cu ajutorul „găurilor viermănoase", sînt accesibile unei civilizații suficient de avansate din punct de vedere tehnologic. În noiembrie 1988, dr. Michael Morris, împreună cu profesorii Kip Thorne și Ulvi Yurtsever, au lansat teoria conform căreia aceste „găuri de vierme" – goluri în structura spațiu-timp – există la un nivel submicroscopic, dar pot fi „lărgite" cu ajutorul unei tehnologii avansate, devenind un mijloc de deplasare instantanee sau de depășire a limitei impuse de viteza luminii.

Fizicianul Alan Holt, de la NASA, crede și el cu convingere în realizabilitatea călătoriilor în „hiperspațiu". El presupune, pornind de la frecvența aparițiilor OZN și diversitatea tipurilor de ființe observate, că se poate accepta ideea că sîntem vizitați de cîteva civilizații diferite, dar că n-ar avea sens această vizită atîta vreme cît nu poate fi depășită bariera vitezei luminii. Pentru a depăși această problemă el a propus mai multe ipoteze. Generînd artificial un anumit model electromagnetic, de exemplu, s-ar putea produce un cîmp gravitațional care ar putea anula propriul cîmp gravitațional al Pămîntului. „Ai selecta o configurație enegetică aflată în rezonanță cu locul unde vrei să ajungi și ai călători apoi printr-un tip de hiperspațiu, sau un spațiu multidimensional", afirma el în 1980.

Întrebat dacă forma unei nave spațiale ar putea fi un factor determinat, Holt a oferit un răspuns interesant: „Cred că forma unei nave poate fi foarte importantă. Aș începe cu cele elipsoidale și cele în formă de farfurie. Nu-mi place să folosesc acești termeni datorită conotațiilor. Cu ajutorul modelului energetic artificial se încearcă stăpînirea modelului energetic natural și acest lucru se realizează prin însăși construcția navei spațiale. Așa că forma de farfurie este probabil cea mai bună. Nu cred că este întîmplător faptul că cele mai multe din OZN-urile văzute arată ca niște farfurii."

În lucrarea sa Field Resonance Propulsion Concept, publicată de NASA, Holt merge mai departe cu speculația asupra ipoteticului sistem de propulsie OZN:

Dacă viteza luminii este cu adevărat o barieră în spațiu-timp, atunci potențialii vizitatori extratereștrii trebuie să utilizeze o modalitate de transport care se ridică deasupra spațiului și a timpului, pentru a scurta durata călătoriei. Adesea, OZN-urile au fost văzute dispărînd instantaneu. În unul din aceste cazuri OZN-ul a reapărut ulterior în vecinătate, implicînd dispariția din și reapariția în spațiu-timp.

Viteza mare, virajele în unghi drept, opririle și accelerările burște ale OZN-urile, precum și absența bangului sonic, în pofida vitezelor calculate la 22.000 mile pe oră sau chiar mai mult, sugerează că OZN-urile pot genera un cîmp gravitațional artificial sau utilizează altfel proprietățile sistemului spațiu-timp, sistem cu care noi nu sîntem familiarizați. Sistemele de propulsie ale OZN-urilor par să implice procese electromagnetice sau hidromagnetice, după cum indică efectele asupra mediului: arsuri, deshidratări, oprirea motoarelor automobilelor, întreruperi radio și TV, topirea sau distrugerea solului și a șoselelor, întreruperea alimentării cu curent electric și efecte de electricitate statică...

Sistemul de propulsie instalat pe nava de la S-4 dă naștere unor anumite efecte ciudate, afirmă Bob Lazăr, *între care și invizibilitatea navei.*

„Poți să te uiți direct la ea, iar dacă generatoarele gravitaționale sînt într-o configurație adegvată vei vedea numai cerul deasupra capului, nu mai poți vedea nava care este acolo. Așa se face că dintr-un grup de oameni numai anumite persoane aflate chiar sub obiect îl văd, în timp ce ceilalți, aflați la numai 100 ft distanță de el nu-l zăresc. Depinde doar de modul cum este curbat cîmpul. Acesta este și motivul pentru care navele *par* să facă viraje la 90 de grade cu o viteză incredibilă: este percepută doar distorsiunea spațiului și a timpului. Nu se văd evenimentele reale."

Fragmentul face parte din cartea „Ei sînt aici" de Timothy GOOD în curs de apariție la Editura SAVAS PRESS

NEWS

• Four color images, Galerie de artă specializată în B.D-uri. S-a deschis pe 1 aprilie la al 6-lea etaj pe 524 Broadway, Spring Stret New York. Galeria este deschisă de luni pînă sîmbătă între orele 11-19.

Telefon (212)- 431 - 4234

• Fantagraphics Books, editura care a publicat The comics Journal, a comercializat exemplare ale acestui magazin contra băutură la barul de la parterul sediului lor. Cel puțin așa se afirmă în Magazine Week, dar asta nu-i cine știe ce: noi, SF Chronicle am dat spațiu publicitar pentru mîncare chinezească.

• Produse cu design SF se pot cumpăra de la Keepsake Quilting Route 25, Box 1618 Centre harbour NH 03226-1618. Printre foarte multele desene oferite se află One Universe, cu planete, stele căzătoare și comete; Star Medley (potpuriu stelar);

Winter Solstice (Solstițiul de iarnă) cu simboluri astrologice și diverse corpuri cerești Celestial Voyage cu sori, luni și stele cu inserții aurii și albastru regal...

Ieftin...

• Un invitat obișnuit la mesele rotunde ale TV din Serbia a afirmat că în momentele finale, o mulțime de vampiri vor ieși din cimitirele națiunii și se vor arunca asupra dușmanilor Serbiei, iar pe sîrbi i-a avertizat să-și facă stocuri de usturoi pentru a-l folosi contra vampirilor prea zeloși.

• Rock Bottom Remainders este o formație de rock compusă din Stephen King, Amy Tan, Matt Groening și Dave Barry. Ei și-au lăsat procesoarele de cuvinte și au pus mîna pe chitare să facă un tur al cărui final va fi la convenția ABA din Miami Beach. Barry a zis că „Chestia cea mai nostimă este că noi (orchestra n.t.) ne învîrtim acum printre oameni care fac ce facem și noi, dar nici unul nu ne întreabă «de unde vă luați ideile?»"

News de la SF Chronicle din Brooklyn, USA, Earth

Dan POPESCU

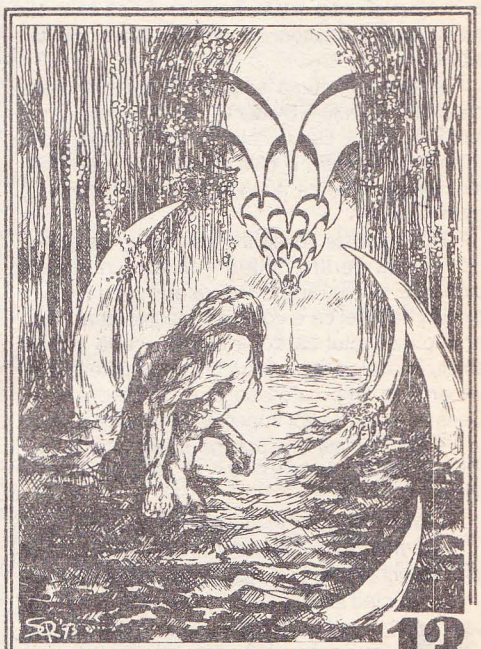

Fredric BROWN

Paradoxul pierdut

Vocea rînji şi mai strașnic.: „Se vede bine că sînteţi normal! O demonstrează raţionamentul dumneavoastră – e prea just, bineînţeles. Dar tipii ăia care se cred Napoleon sînt nebuni, şi ce-aţi spus nu este valabil pentru ei. Din ce motiv o sută de inşi diferiţi n-ar putea fi Napoleon dacă tot sînt atît de nebuni încît să nu ştie ce este imposibil?"

– În sfîrşit, să vedem, zise Shorty. Chiar dacă Napoleon n-ar fi fost mort cel puţin nouăzeci şi nouă dintre ei s-ar fi înşelat, nu? E logică elementară.

– E exact ce nu merge aici. Eu mă omor să vă tot spun că noi sîntem nebuni.

– Noi? Vreţi să spuneţi că eu...

– Nu, nu, nu, nu, nu! Cînd spun „noi", vreau să spun eu şi ceilalţi nu dumneavoastră. De aceea locul dumneavoastră nu e aici, înţelegeţi?

– Nu, spuse Shorty. Curios, nu-i mai era deloc frică. Teoretic, trebuia să fie un vis, dar nu se mai gîndea dacă era auzul. Şi era sigur, sigur şi hotărît că nu era nebun. Vocea care-i vorbea i-a şi afirmat-o de mai multe ori şi doar se pricepea în domeniu. O sută de Napoleoni!

„Chestia asta mă amuză din ce în ce, îşi zise. Şi aş vrea să aflu şi mai multe înainte să mă trezesc. Cine sînteţi? Cum vă cheamă? Pe mine mă cheamă Shorty."

– Încîntat cu moderaţie de conştinţă, Shorty. În general normalii mă plictisesc, dar dumneavoastră păreţi mai bun ca ceilalţi. Mi-ar plăcea totuşi să nu vă spun cum mi se spune la Charenton; nu ţin deloc să veniţi să mă vedeţi în zilele de vizită, a, nu! Numiţi-mă Simplet, va fi de-ajuns.

– Cel... hm... dintre cei şapte pitici? Vă credeţi...

– Ba nu, ba nu. Nicicum. Nefiind paranoic, nici una din... iluziile mele nu are legătură cu identitatea mea.

– Şi care sînt... hm... iluziile dumneavoastră?

– Sînt un inventator. Un inventator hoinar, cum spun ei. Între altele, îmi închipui că inventez maşini pentru călătorii în timp. Şi asta e una din ele.

– Asta... Vreţi să spuneţi că mă aflu într-o maşină a timpului? Evident... aşa s-ar explica un lucru sau două. Dar nu înţeleg. Dacă chestia asta e o maşină pentru a călătorii în timp, care chiar funcţionează, de ce spuneţi că v-aţi **imaginat** că aţi inventat-o?

De data asta vocea izbucni într-un rîs sincer. „O maşină pentru călătorii în timp **nu poate** exista. E un paradox. Profesorii voştri vă vor explica de altfel că e imposibil, pentru că aceasta ar implica faptul că două lucruri ocupă acelaşi spaţiu în acelaşi timp. Şi că un om ar putea să se întoarcă în timp ca să se omoare cînd e tînăr. Ceea ce este absolut imposibil. Doar un nebun...

– Dar tocmai aţi spus că aceasta **este** o..." Spuneţi-mi, **unde** este? Vreau să zic, **unde** în timp?

– Acum? Sîntem în 1958, desigur.

– O mie nouă sute... Ba nu, nu sîntem decît în cincizeci şi trei! Doar dacă n-aţi deplasat-o de cînd sînt eu aici.

– Nu, tot timpul a fost în 1958. De-aia ascult cursul despre dinozauri. Dacă aţi putut intra, cu toată diferenţa de cinci ani, e din cauza distorsiunii. Trebuie neapărat să-i vorbesc lui Napo...

– Dar unde mă aflu... unde ne aflăm acum?

– În clasa din care-aţi venit, Shorty. Dar cu cinci ani mai tîrziu. Uite, treceţi braţul în afară şi veţi vedea. Încercaţi cu stînga, de-acolo de unde eraţi aşezat.

– Hm... Sînteţi sigur că-mi voi recupera mîna, sau va fi ca ultima dată?

– Nu vă temeţi, puteţi să vă duceţi.

Shorty întinse mîna cu prudenţă. Aceasta atinse ceva moale, ca nişte plete. Ca să se convingă, apucă un smoc şi trase puţin.

Pletele îi scăpară brusc şi Shorty, speriat, îşi retrase mîna.

„Cu blană! exclamă vocea alături de el. Era foarte nostim!"

– Ce... ce s-a-ntîmplat?

– Aţi tras de părul unei fete. O roşcovană, foarte drăguţă! Dacă aţi fi văzut-o cum a tresărit! Sşşt, ascultaţi...

– Dar n-aud nimic.

– Atunci tăceţi din gură şi lăsaţi-mă să ascult. După o scurtă tăcere, vocea gîlgîi de rîs. Profu îi dă întîlnire!

– Ce? În clasă, aşa?

– Nu chiar, dar cînd ea şi-a înăbuşit un strigăt, el i-a spus să rămînă după ore. Însă, observînd felul cum o priveşte, trebuie să aibă o idee în mintea lui. Îl înţeleg, de altfel, este într-adevăr foarte drăguţă. Mai trageţi-o de păr, să vedem.

– ăă... n-ar fi prea...

– Eh! zise vocea cu un ton dezgustat. Uitasem că nu sînteţi nebun, ca mine. Trebuie să fie teribil, să fii normal. Să ieşim puţin de-aici, începe să mă plictisească. Ce-aţi zice să mergem la vînătoare?

– Trag foarte prost, ştiţi. Şi-apoi, pe-ntuneric...

– O! N-o să mai fie întuneric cînd veţi ieşi din aparat. E doar lumea voastră vă asigur, care e nebună. Cum altfel să-mi explic? Profesorii voştri n-ar zice decît că , desigur, e un aspect ilogic al logicii. În orice caz vom vîna cu praştii. E mult mai sportiv.

– Să vînăm, ce?

– Dinozauri. E vînatul cel mai amuzant.

– Dinozauri! Cu praştia? Sînteţi de-a dreptul... Vreau să zic, adevărat?

– Bineînţeles că e adevărat – zise vocea, rîzînd. Asta mă făcea să rîd a propos la ceea ce spunea profesorul cu privire la saurieni. Adevărul, vedeţi dumneavoastră, e că **noi** i-am exterminat. De cînd am fabricat maşina asta jurasicul este terenul nostru favorit de vînătoare. Dar trebuie să mai fi rămas vreunul sau doi; ştiu eu un locşor bun. Iată-ne!

– Credeam că eram într-o clasă în 1958.

– **Eram** acolo, da. Uite, o să inversez polaritatea şi puteţi ieşi. Asta e, daţi-i drumul.

– Dar... începu Shorty, apoi se abţinu şi zise: De acord. Făcu un pas la dreapta şi lumina soarelui îl orbi.

Niciodată nu văzuse un soare atît de strălucitor. Era dureros şi înspăimîntător după o asemenea obscuritate. Îşi puse mîinile peste ochi pentru a-i feri. Puţin cîte puţin putu să-i deschidă.

Se afla pe o limbă de pămînt nisipos, în apropierea unui lac cu ape liniştite.

„Aici vin să se adape"– îi spuse o voce familiară în spatele lui. Se întoarse şi văzu un omuleţ ciudat măsurînd cam o jumătate de cap mai puţin decît el, care totuşi nu avea decît cel mult un metru şaizeci şi cinci. Purta ochelari cu montură de baga şi avea un barbişon mic. Figura lui palidă şi încreţită era dominată de un joben înverzit de ani.

Scoase din buzunar o praştie minusculă, dar înzestrată cu un elastic solid şi i-o întinse lui Shorty. „Onoarea vă aparţine".

– Nu, nu, daţi-i drumul, răspunse Shorty scuturînd puternic din cap.

Omuleţul se aplecă şi alese mai multe pietricele; păstră una în mînă şi le strecură pe celelalte în buzunar. Apoi se aşeză pe un bolovan.

– Nu merită să ne ascundem, spuse. Dinozaurii ăştia sînt de-a dreptul stupizi. O să vedeţi, vor trece prin faţa noastră ca şi cînd n-ar fi nimic, n-ar fi aici.

Shorty privi în depărtare. La o sută de metri de lac se ridica o barieră de arbori gigantici, ale căror frunze imense erau mai puţin verzi decît cele ale arborilor pe care-i cunoştea. Între lac şi arbori nu creştea nimic în afara unor arbuşti mici şi noduroşi şi a unor ierburi veştede.

I se părea că ceva lipseşte. A, da! „Dar unde e maşina de călătorit în timp?" îl întrebă el pe însoţitorul său.

– Hîm? Chiar lîngă noi. Omuleţul întinse braţul, care dispăru pînă la cot.

„A! spuse Shorty, vag decepţionat. Mă întreb cu ce seamănă asta."

– Cum aţi vrea să semene cu ceva, din moment ce nu există şi – după cum v-am explicat – nici nu poate exista. Ar fi un paradox absolut. Timpul este o dimensiune fixă. În ziua în care am ajuns să-mi demonstrez asta am devenit nebun.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– Peste aproximativ patru milioane de ani, în 1951. Voiam cu tot dinadinsul să construiesc una – şi cînd am înţeles că era imposibil, mi-am pierdut pedalele/ (am scăpat hăţurile).

– Înţeleg... zise Shorty. Dar, spuneţi-mi, cum se face că nu vă puteam vedea în acel viitor şi că acum pot? Şi ce lume e asta de-acum patru milioane de ani? a dumneavoastră sau a mea?

– Un același și singur răspuns va acoperi ambele dumneavoastră întrebări.

Ne aflăm pe un teren neutru, aflat înaintea bifurcației dintre sănătatea mentală și nebunie. Dinozaurii sînt incredibili de tîmpiți; nu au nici măcar atîta creier pentru a fi normali sau chiar nebuni. Nu știu nimic despre nimic. Habar n-au că o mașină pentru călătorit în timp nu poate exista; iată de altfel de ce putem veni aici.

– Înțeleg... repetă Shorty. Momentan se consideră satisfăcut; nu i se mai părea deloc surprinzător faptul că ar fi putut ucide un dinozaur cu o praștie. Partea cea mai trăznită a poveștii era că se și aștepta să vadă venind un dinozaur. O dată acest fapt admis, i se părea firesc să folosească o...

– Ziceți dar, reluă el, dacă tot considerați că e sportiv să-i vînați cu o praștie, ați încercat deja cu o apărătoare de muște?

Privirile omulețului se luminară. „Asta da, e o idee! exclamă el. După toate astea... am putea să vă primim printre..."

– Ba nu, haideți, se grăbi să spună Shorty. N-am făcut decît să glumesc, vă sigur. Ascultați-mă...

– N-aud nimic.

– Nu, ascultați-mă. Am impresia că o să mă trezesc nu peste mult timp. Și aș vrea să profit și să vă pun cîteva întrebări cît timp mai sînteți acolo...

– Vreți să spuneți cît timp **dumneavoastră** mai sînteți acolo, i-o întoarse omulețul prompt. V-am explicat deja că nu vă aflați aici decît dintr-o pură întîmplare

Trebuie neapărat să-i strecor o vorbă lui Napo...

– Mi se filfiie mie de Napoleon, spuse Shorty. Ascultați-mă cu atenție și încercați să-mi răspundeți într-un fel comprehensibil. Sîntem sau nu sîntem aici, da sau nu? Eu îmi explic așa: Dacă există o mașină a timpului alături de dumneavoastră, cum este posibil așa ceva, din moment ce o astfel de mașină nu poate exista? și oare mai sînt, sau nu mai sînt, în clasa profesorului Dolohan și, dacă da, ce fac eu aici? Și... și-apoi la naiba, ce-nseamnă toate astea?

Omulețul avu un surîs compătimitor. „Bag de seamă că sînteți în plină ceață. Hai, o să încerc să vă pun ideile la loc. Aveți habar cît de cît despre logică?"

– Hm... un pic, domnule...?

– Spuneți-mi Simplet. Dacă aveți habar cît de cît de logică, puteți fi sigur că de-acolo vin toate necazurile dumneavoastră. Uitați de toate astea și aduceți-vă bine aminte că eu sînt nebun – asta schimbă totul, ă? Cînd ești nebun, n-ai nevoie să fii logic. Universurile noastre sînt diferite, înțelegeți? Dumneavoastră sînteți ceea ce se cheamă normal, adică vedeți lucrurile așa cum le vede toată lumea. Dar nu și noi. Și, așa cum materia este – cu toată evidența – un simplu concept al spiritului...

– Credeți?

– Desigur.

– Dar logica nici nu spune altceva. Descartes...

Omulețul făcu un gest de dispreț. „Da, da, știu. Dar alți filozofi spun contrariul. Dualiștii. Acolo ne fentează logicienii. Ei se divid în două tabere, astfel încît nu pot greși toți deodată. E de-a dreptul idiot, nu? Nu rămîne decît că materia e un concept al spiritului nostru conștient, chiar dacă anumite persoane care nu sînt complet nebune gîndesc la fel. Asta înseamnă că există un concept normal asupra materiei, care e al dumneavoastră și o grămadă de concepe anormale, care se îmbină, într-un fel.

– Nu vă înțeleg prea bine. Vreți să spuneți că există un fel de societate secretă de... lunatici, care trăiesc într-un alt univers decît al nostru, ca să zicem așa?

– Ca să zicem așa – e prea mult, tinere domn. Și nu e vorba de o societate secretă, sau de vreo organizație oarecare. Noi ne proiectăm în două universuri. Unul este normal; corpurile noastre s-au născut acolo și acolo rămîn bineînțeles. Și dacă sîntem îndeajuns de nebuni pentru a atrage atenția, sîntem băgați în azile de alienați. Dar, în spiritele noastre, noi avem o altă existență. Iată unde sînt eu și unde sînteți voi, și dumneavoastră în acest moment, în mintea mea. În realitate, nici eu nu sînt aici mai mult ca dumneavoastră.

– Drace! exclamă Shorty. Dar cum de este posibil ca eu să mă aflu în...

– V-am spus deja. Mașina a derapat. Numai că logica nu prea ocupă un loc prea mare în universul meu. Un paradox în plus sau în minus este fără consecință și o mașină a timpului nu e decît un fleac. Sîntem numeroși cei care avem așa ceva și sînt destui care vin aici să vîneze. Așa am reușit să ucidem dinozaurii și de aceea...

– Un moment, îl întrerupse Shorty. Lumea asta în care ne aflăm, jurasicul, este reală sau face parte din... hm... concepțiile dumneavoastră? Arată a fi reală, chiar autentică.

– E reală, dar n-a existat niciodată cu adevărat, e evident. Dacă materia este un concept al spiritului, iar saurienii n-au avut niciodată un spirit propriu-zis, cum ar fi putut ei avea o lume în care să trăiască, dacă noi nu am fi gîndit-o pentru ei în consecință?

– A! bine, șopti Shorty, al cărui spirit se învîrtea în cercuri zumzăitoare, vreți să spuneți că dinozaurii cu adevărat niciodată n-au...

– Uite! uite unul – zise omulețul.

Shorty tresări și se răsuci dintr-o dată, dar nu văzu nimic care să semene cu un dinozaur.

– Nu, mult mai jos – zise omulețul. Va ieși din desișul ăsta. Uitați-vă bine.

Shorty privi spre desiș în timp ce camaradul său ridica praștia. Văzu o creatură mică destul de asemănătoare cu o șopîrlă, dar mergînd dreaptă pe picioarele din spate, așa cum o șopîrlă nu face niciodată. Trebuie să fi avut pînă la cincizeci de centimetri înălțime.

Elasticul emise o vibrație ascuțită în timp ce se destindea; piatra lovi creatura între ochi care căzu moartă. Omulețul se duse s-o ridice.

„Acum e rîndul dumneavoastră să trageți" – zise.

Shorty privi cu uimire cadavrul micului saurian. „Un struhiomimus! – exclamă el. Așa deci! Dar dacă acum sosea unul mare? Un brontozaur, de pildă, sau un tyrranosaurus rex?

– Nu mai există; i-am omorît pe toți. N-au mai rămas decît cei mici, dar tot e mai bine decît cu iepuri din luminiș, nu? Am început să mă plictisesc aici, dar – dacă vreți – pot foarte bine să aștept pînă ucideți unul.

Shorty scutură capul. „Mulțumesc, dar renunț. N-o să reușesc niciodată să ochesc cu măgăoaia asta. Unde-i mașina timpului?

– Chiar în fața dumneavoastră. Faceți doi pași și veți fi în ea.

Shorty înaintă și, din nou, tenebrele îl înconjurară.

„Așteptați o secundă, spuse omulețul. Trebuie să o reglez. Vreți să vă întoarceți de unde ați plecat?"

– ăăă...n-ar fi poate o idee rea. Altfel, risc să am necazuri. Unde sîntem acum?

– Din nou în 1958. Tipul ăsta continuă să povestească studenților săi ceea ce, după părerea lui, li s-a întîmplat dinozaurilor. Și roșcovana cea drăguță... trebuie să spun că este într-adevăr trăznet! Chiar nu veți s-o mai trageți de păr o dată?

– Nu. Dar vreau să mă întorc în 1953. Cum mă va duce hardughia asta înapoi?

– Ați venit aici direct din 1953, ă? Din cauza distorsiunii, vă mai amintiți. Cred că dacă ieșiți pe aceeași parte, veți ajunge chiar la fix.

– Credeți? Și dacă ajung în ajun, și mă găsesc așezat pe proprii mei genunchi?

Vocea izbucni în rîs. „Imposibil, pentru că dumneavoastră nu sînteți nebun. Dar mi s-a întîmplat, odată. Haideți, nu mai pierdeți timpul. vreau să mă reîntorc în..."

– Mulțumesc pentru firicelul de conduită, zise Shorty. Așteptați un moment... Mai am o întrebare să vă pun, cu privire la dinozaurii aceia.

– Dați-i drumul, dar grăbiți-vă. Distorsiunea nu va ține prea mult timp probabil.

– Cei mari, cei mai mari au fost uciși tot cu praștia? Într-adevăr?

Omulețul scoase un cotcodăcit. „Desigur, de ce nu? Am folosit doar praștii mult mai mari, asta e tot. Hai, la revedere."

Shorty se simți împins înainte și lumina îl orbi. Se găsea pe culoar, lîngă propria lui bancă.

„Domnule McCabe, zise profesorul Dolohan pe un ton sarcastic, cursul nu se termină decît peste cinci minute. Ați avea amabilitatea de a vă reașeza? Și, dacă-mi pot permite să vă pun această întrebare, sînteți cumva atins de somnambulsim?"

Shorty McCabe se reașează mormăind scuze vagi. Pînă la sfîrșitul orei trăi într-un fel de ceață. Niciodată nu avusese un asemenea vis, împodobit cu culorile vieții. Iar stiloul său dispăruse cu adevărat. Evident, poate că-l pierduse în altă parte. Îi trebuiră două zile pentru a se convinge că n-a fost decît un vis și mai mult de o săptămînă pentru a nu mai fi obsedat tot timpul de acesta.

Încet amintirea se șterse. Un an mai tîrziu, își mai amintea încă de faptul că visase ceva cu totul bizar. Însă nu și cinci ani mai tîrziu. Amintirea viselor se șterge mult mai repede decît atît.

Devenise asistent și preda paleontologia. „Saurienii, spunea el elevilor, s-au stins la sfîrșitul jurasicului. Deveniți prea mari și prea neîndemînatici pentru a-și găsi hrana... "

În timp ce vorbea, privea spre studenta cea drăguță, roșcovană, care stătea în ultima bancă. Și se întreba cum să capete curajul de a-i cere un rendez-vous.

O muscă mare și albastră zumzăia prin clasă. Venită din fundul clasei, se îndrepta spre el descriind spirale largi. Profesorul McCabe avu impresia că-i amintește de ceva și, tot vorbind, încercă să-și amintească. În acel moment, tînăra fată tresări și-și înăbuși un strigăt.

„Domnișoară Willis, spuse profesorul McCabe, ceva nu merge?"

– Am... am avut impresia că m-a tras cineva de păr, domnule, zise tînăra înroșindu-se, ceea ce o făcea mai irezistibilă ca niciodată. Scuzați-mă, cred c-am adormit.

O privi – cu severitate, pentru că toate privirile erau ațintite asupra lui. Dar asta era cu siguranță ocazia pe care o aștepta.

„Domnișoară Willis, spuse, veți rămîne aici după curs, vă rog."

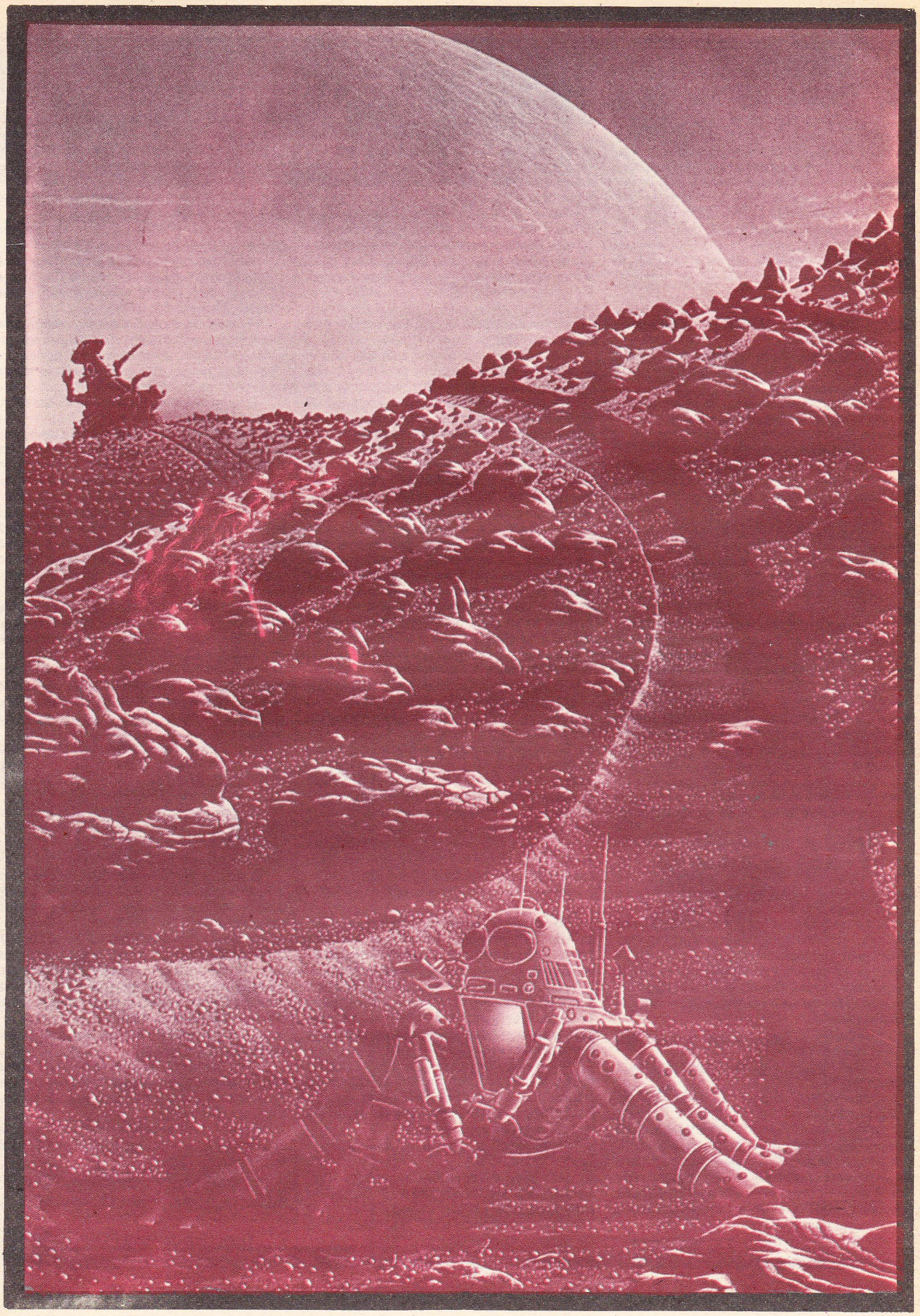

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025